

LES TASQUES CAP AL COMUNISME

El text que exposem a continuació és una aproximació a la síntesi del desenvolupament de la lluita de dos línies que ha donat lloc al nostre destacament d'avantguarda, que anomenem **Cèl·lula Roja**, especialment des de l'aprovació de la ponència *Autocrítica i crítica sobre els estatuts* (abril del 2013).

També volem aclarir el contingut de la nostra crítica a Reconstrucció Comunista (RC), que no podem fer integral, però sí que servisca per a clarificar ideològicament la posició de Cèl·lula Roja en relació amb RC, probablement l'organització més avançada que s'ha impulsat des de fa temps a la nostra ciutat, València.

Confiem, en definitiva, que este document servisca com a contribució a la lluita de dos línies en el si de l'avantguarda cap a la reconstitució del partit proletari de nou tipus. **[1]**

1. Construïm el pròxim cicle revolucionari

Lenin va exposar de manera senzilla el desenvolupament dialèctic de la història en l'opuscle *Karl Marx* (1914):

«Es un desarrollo que parece repetir las etapas ya recorridas, pero de otro modo, en un terreno superior (la "negación de la negación"); un desarrollo que no discurre en línea recta, sino en espiral, por decirlo así; un desarrollo a saltos, a través de catástrofes y de revoluciones, que son otras tantas "interrupciones en el proceso gradual", otras tantas transformaciones de la cantidad en calidad». **[2]**

Cadascuna de les etapes que el desenvolupament aparentment repetix és un cicle, una volta de l'espiral, i això també s'aplica a la Revolució Proletària Mundial com a matèria, i al marxisme-leninisme com la seua ideologia universal.

La història de la lluita revolucionària del proletariat no es desenvolupa linealment, sinó que té moments de flux i de reflux. De fet, durant el mateix cicle revolucionari que es va iniciar amb la Revolució Bolxevic, el Cicle d'Octubre, n'hi va haver (per exemple, el reflux a partir del 1956 amb la presa del poder per la burgesia a l'URSS, on va restaurar el capitalisme, o el flux del 1968 marcat per la Revolució Cultural Proletària a la Xina). El tancament del Cicle d'Octubre al voltant de l'any 1990, però, no es pot descriure com l'inici d'un simple reflux o retrocés dins d'un procés continu. Es tracta de la liquidació de pràcticament tota la lluita revolucionària (excepte un parell de fronts oberts pel maoisme, a l'Índia i a les Filipines) i de tot allò que havia creat el moviment comunista internacional **[3]** durant el Cicle d'Octubre: de l'esclerosi ideològica, la descomposició i l'assimilació o la destrucció de tots els partits comunistes i dels estats que anteriorment havien sigut de dictadura del proletariat o democràticopopulars (i que ja no ho eren des de la pujada al poder del revisionisme), la qual cosa va suposar per a la immensa majoria de l'avantguarda i de les àmplies masses el fracàs del comunisme com a alternativa al sistema socioeconòmic capitalista, de tal manera que la influència del comunisme sobre elles ha minvat fins a ser insignificant. Açò va suposar la fi de tota l'onada revolucionària d'Octubre: mal que ens pese, en l'etapa actual de la lluita de classes la revolució no és ja un *referent de masses*, així que l'avantguarda marxista-leninista té la responsabilitat de restituir eixe *referent de masses*, eixa condició subjectiva que és el partit proletari de nou tipus, per tal d'iniciar un nou cicle revolucionari en què la contradicció entre treball i capital exercisca en la transformació de la situació concreta actual el seu paper principal, i marxem cap al comunisme destruint l'ordre social burgés.

Així mateix, és imprescindible comprendre el perquè del final del Cicle d'Octubre, ja que este ha sigut producte no principalment de la conspiració i de la infiltració de camarilles revisionistes en els partits comunistes –tal com els oportunistes suggerixen en l'actualitat, tant els trotskistes com els «antirevisionistes»–, ni de la permanència d'elements burgesos que encara no havien sigut destruïts en el socialisme, ni tampoc de l'investida econòmica i militar de l'imperialisme, sinó de la lluita de classes en el si de la societat, amb el factor decisiu de la seua expressió en el si de la ideologia marxista-leninista. Hem d'aplicar el materialisme històric al mateix marxisme-leninisme; d'acord amb la fórmula dialèctica «u es dividix en dos», el marxisme-leninisme no és una doctrina estanca, sinó una cosmovisió dinàmica, en desenvolupament constant (en relació amb la realitat), que conté dos aspectes oposats: el marxisme-

leninisme revolucionari (la línia revolucionària, que és la que es manté coherent amb els principis universals del marxisme-leninisme) i el revisionisme (la línia reaccionària, que és la visió unilateral, superficial, etc. del marxisme-leninisme), com a expressió de les contradiccions de classes en la societat, atés que sols les dos classes principals i universalment antagòniques en el capitalisme són capaces de generar una cosmovisió pròpia independent. El marxisme-leninisme sols pot avançar i desenvolupar-se com a ideologia revolucionària si la línia revolucionària (tesi) intensifica la **lluita de dos línies** amb la línia revisionista (antítesi) resolent totes les qüestions en litigi fins a arribar al màxim grau d'antagonisme, a allò que es coneix com a identitat de contraris (síntesi), en la qual la contradicció se supera, negant la línia revisionista i incloent-la *d'una manera nova* (negació de la negació) per iniciar-hi una nova etapa –aprenent de l'anterior– en la qual prossegueix la lluita sobre una base superior, havent de resoldre problemes nous, de manera que el marxisme-leninisme no s'anquilosa, sinó que pot continuar servint com a mitjà per a la revolució proletària; el desenllaç de cada etapa, per descomptat, pot ser també el desenvolupament i l'avanç del revisionisme (sobretot si la lluita es relaxa o es frena), a partir del predomini del qual es deriven desviacions burgeses que han de ser superades i depurades –a més de recuperar l'hegemonia de la línia revolucionària en el si del marxisme-leninisme, la qual és pre-condició necessària, i conseqüència, per a la superació de les desviacions– per a possibilitar l'avanç del Partit Comunista o del procés planificat per a la seua reconstitució, cap al comunisme.

La lluita de dos línies és, com hem exposat, l'expressió de la lluita de classes en el si de la ideologia marxista-leninista, i és el motor del seu desenvolupament, un motor que genera el moviment de les contradiccions internes, el qual requerix la mediació constant de la pràctica social de l'avantguarda sobre les masses (la línia de masses orientada pel pla polític) per a funcionar, com dos aspectes d'un mateix procés, a part que el contingut de la ideologia no és escolàstic, sinó que és la síntesi de l'experiència històrica de la lluita de classes, en relació amb la negació de la negació de la ciència, de la filosofia, de la cultura i d'altres expressions del saber històric universal, per a garantir que el marxisme-leninisme no esdevinga un receptari estanc de tesis polítiques separades de les seues realitats concretes, sinó que constituïska una cosmovisió totalitzadora i independent que servisca per a l'autoemancipació del proletariat –i, per tant, per a l'emancipació de tota la humanitat–; com que la ideologia ha d'estar continguda en la direcció política tant del Partit Comunista com de l'avantguarda que planifica la seua reconstitució, esta qüestió és d'importància cabdal, i més encara durant el període de reconstitució del Partit Comunista, que és l'etapa de la revolució proletària en què l'aspecte teòric és el principal, per la necessitat de la reconstitució del marxisme-leninisme com a ideologia d'avantguarda per tal de situar-lo en la direcció política, d'acord amb l'assertió de Lenin «Sin teoría revolucionaria tampoco puede haber movimiento revolucionario.» [4], per a avançar cap a l'estadi superior de la praxi revolucionària –que exercix el subjecte revolucionari reconstituït. L'existència de la unitat contradictòria de les dos línies és inevitable mentre existisquen les dos classes antagòniques (independent de la voluntat particular [5], així que l'existència d'una sola línia pura que no es dividix en dos no és més que un somni) i es manifesta no sols en qualsevol col·lectiu real, sinó també en la manera concreta com un individu assimila la ideologia proletària que es desenvolupa en el conjunt del col·lectiu: cap individu pot tindre una sola línia pura, atés que viu immers en la societat de classes en lluita, una lluita que també s'expressa en el col·lectiu i en cadascun dels seus militants amb l'existència d'idees contradictòries i, per tant, de lluita de dos línies. El problema és la tendència dominant del desenvolupament d'eixa lluita de dos línies. Qualsevol debat polític entre comunistes és una expressió concreta de la lluita de dos línies –ja siga sobre qüestions estratègiques, tàctiques...–, perquè tota problemàtica política relacionada amb el moviment revolucionari i amb la seua reconstitució remet al problema de la ideologia, i atés que tot militant comunista té una tendència ideològica a la unilateralitat, a la superficialitat, al subjectivisme, a l'objectivisme, etc., que són concrecions complementàries i coadjuvants de la línia revisionista; com ens va ensenyar Lenin, «de su esencia misma se desprende con toda certidumbre que esta política [la política del revisionismo –Nota de Cèl·lula Roja.] puede adoptar formas infinitamente diversas y que cada problema un tanto "nuevo", cada viraje un tanto inesperado e imprevisto de los acontecimientos –aunque este viraje sólo altere la línea fundamental del desarrollo en proporciones mínimas y por el plazo más corto–, dará lugar siempre, ineluctablemente, a tal o cual variedad de revisionismo.» [6]. Tampoc la unanimitat formal de tots els militants d'una organització comunista (o Partit Comunista) entorn d'una sola línia política implica la inexistència de la unitat contradictòria de les dos línies en el si del marxisme-leninisme: al contrari, la línia política unànime no pot sinó contindre expressions polítiques d'ambdós línies, ja siga obertament o soterrada, així que eixos militants hauran d'esforçar-se a identificar la línia revisionista per a combatre-la. Per tant, no

es tracta de crear i promoure fraccions en el si del moviment polític per tal que lluiten entre elles, o de permetre la coexistència del marxisme-leninisme amb les desviacions, sinó d'esforçar-nos en tot moment en l'exercici per tots (des dels dirigents fins a les bases) de **la crítica i l'autocrítica científiques**, a identificar totes les contradiccions i a intensificar la lluita per superar-les amb profunditat –atés que la lluita és l'aspecte universal i principal de tota unitat contradictòria–, i no parcialment, pretensió que sols seria coherent si no compenguérem que no es tracta de simples deficiències, ni de simples errors i desviacions a depurar. El revisionisme no és un agent extern que, disfressant-se de revolucionari, entabana els veraders marxista-leninistes fins a convertir-los en agents aliens al marxisme-leninisme ni es limita a combatre amb ells fins a derrotar-los políticament i militarment. Sols mantenint la vigilància principalment respecte a l'aspecte negatiu del marxisme-leninisme i l'hegemonia de la línia revolucionària, podrem impedir que el revisionisme avance i que, com a conseqüència, sorgisquen desviacions burgeses, sobre les quals puguem fer una vigilància efectiva –gràcies a la vigilància principal, que és, com hem dit, sobre la contradicció interna de la ideologia comunista. Així doncs, la posició majoritària en un debat no s'ha de conformar a guanyar-lo sabent que la minoria haurà d'acceptar la decisió hegemònica per a actuar en unitat: tant la majoria com la minoria han d'intensificar i continuar la lluita –entorn de la síntesi de l'experiència històrica– cap a la identitat de contraris abans de prendre una decisió, en la qual, una vegada presa, la minoria, definitivament, haurà de supeditar-se a la majoria; si la línia revolucionària no supera la revisionista perquè la minoria és ignorada o purgada, se'n fa una negació mecànica i el marxisme-leninisme no es desenvolupa cap a un estadi superior per a avançar. Com veiem, la concepció dialèctica de la lluita de dos línies no permet la convivència de classes en el Partit i en la societat, sinó que precisament promou la seua lluita; el que permet la convivència de classes és, paradoxalment per als «monolítics», la concepció del marxisme-leninisme com un ens sense contradiccions en el seu si que combat contra ideologies alienes que no tenen cap influència sobre l'àmbit intern del marxisme-leninisme, com si este es poguera aïllar de la societat i de les ideologies amb què combat, en lloc de comprendre que les contradiccions externes actuen a través de les internes i que, per tant, han de dur l'antagonisme d'estes contradiccions internes fins a l'extrem, que és la identitat de contraris (la síntesi), per a superar-les. La creença que l'enemic és únicament extern (o *intern* sota les ordres d'un enemic extern, o extern infiltrat) o la reducció del problema a les desviacions consegüents, responen a la fórmula metafísica «dos es combinen en u», la qual predomina en el moviment comunista actual (inclús en el maoista), centra la vigilància en les contradiccions secundàries i obvia la contradicció principal, que en darrera instància és la que conduïx el moviment comunista a esdevindre reaccionari –i a l'aixopluc de desviacions més i més difícil de detectar–, atés que la ideologia se situa en la direcció de la política. Així va ocórrer en totes les experiències de restauració del capitalisme en el socialisme –heus ací la necessitat del balanç crític del Cicle d'Octubre–, si bé la nova burgesia burocràtica va haver de recórrer a accions militars per a consolidar i defensar el seu poder. Si ho expliquem centrant-nos en l'aspecte ideològic en relació amb la resta de la realitat material, el moviment comunista va restaurar el capitalisme perquè no va fer la lluita ideològica amb profunditat suficient (va relaxar la lluita de dos línies, com déiem més amunt) per a superar la base ideològica preponderantment revisionista de la Segona Internacional, superació que era imprescindible per a poder resoldre els nous problemes que requeria la construcció del comunisme (el sorgiment de la burgesia burocràtica, etc.), sense tindre cap experiència anterior en esta obra de la qual aprendre, i les dificultats d'un país encara molt endarrerit econòmicament i assotat per la destrucció material de la Primera Guerra Mundial i de la Guerra Civil, de manera que s'esgotaven les bases ideològiques de la dominació de l'aspecte revolucionari sobre el reaccionari (la qual havia construït en les etapes anteriors de la lluita de dos línies) i, com a resultat, el marxisme-leninisme es veia obligat a tornar cada vegada més a les fórmules velles, les corresponents a la fase pre-monopolista del capitalisme –les quals defenia el revisionisme–, i es feia així compatible amb l'existència de desviacions i amb les mancances del combat per eradicar les condicions que permetien l'existència i l'escalada de la burgesia burocràtica. No n'hi havia prou a purgar-lo, per més *profundes* que foren les depuracions, ja que inclús alguns caps del proletariat revolucionari que havien sigut conseqüentment revolucionaris en el passat, varen esdevindre reaccionaris en el curs de la lluita de dos línies. Si, en canvi, l'aspecte revolucionari es manté en la posició principal en el si de la ideologia comunista –com a resultat de la lluita de dos línies–, esta (mitjançant instruments polítics) podrà lluitar com a unitat contradictòria revolucionària contra la ideologia burgesa (incloses les desviacions, a les quals podrà purgar) i servirà com a mitjà per a la lluita de classes cap al comunisme, que no és sols o principalment ideològica, tot i que ha de ser conscient, sinó una lluita per la transformació total de la societat.

[7]

La derrota de la revolució proletària en el Cicle d'Octubre és total i profunda, ideològica, perquè la formulació del marxisme-leninisme actualment existent no és capaç de resoldre les problemàtiques teorico-pràctiques que la lluita de classes planteja al proletariat (condició indispensable per a ser efectivament ideologia d'avantguarda) per a reprendre la seua missió emancipadora; l'etapa en què ens trobem ara presenta problemes ideològics nous de caràcter principal, inèdits en la història de la lluita de classes, però sols podem aprendre com resoldre'ls a partir de l'estudi científic de tota l'experiència històrica de la lluita revolucionària del proletariat en el Cicle d'Octubre per a poder resoldre eixos problemes. Al mateix temps, la **superació** pel marxisme-leninisme de les premisses de les seues formulacions en el Cicle d'Octubre que no eren coherents amb els seus principis universals (les quals tenien característiques comunes), mitjançant la lluita de dos línies, ens ha de permetre d'obrir una nova etapa (qualitativament superior) en la nostra pròpia ideologia a fi de superar materialment l'actual etapa entre cicles revolucionaris obrint-ne un de nou (amb una posició de consciència superior) amb la garantia que el proletariat arribarà a una posició més elevada que en l'anterior cicle, ja que la ideologia se situa en la direcció del moviment i és, per tant, el punt de partida per a reconstituir el subjecte revolucionari assegurant la seua independència política, mitjançant la lluita de dos línies. Si no compremem la necessitat del balanç del Cicle d'Octubre mitjançant la lluita de dos línies, permetrem que la formulació històrica concreta del marxisme-leninisme (amb predomini revisionista, nascut de les pròpies limitacions de la línia proletària) que ens ha llegat el ja clos cicle revolucionari siga la que dirigeisca l'intent de *reconstruir* el moviment comunista sense fer-ho sobre unes bases ideològiques superiors a les que ens varen portar a la derrota total (perquè hi predominava el revisionisme), les quals eren fins a cert punt necessàries en el Cicle d'Octubre, però que ara hem de superar històricament per tal de poder impulsar un nou cicle revolucionari; això no vol dir que hàgem de superar el marxisme-leninisme ni que pretenguem «tornar al Marx original» (al marxisme primigeni, tal com es va desenvolupar en la fase pre-monopolista del capitalisme), ja que encara ens trobem en l'última fase del capitalisme, que és l'imperialisme, sinó que el desenvolupament de la lluita de classes com a base material determina que hem d'estudiar la formulació concreta del marxisme-leninisme en el Cicle d'Octubre des dels principis del marxisme-leninisme, que continuen vigents, per a recuperar la seua posició d'ideologia d'avantguarda (**reconstitució ideològica del comunisme**). És indispensable que els comunistes estudiem les limitacions històriques de partida (inevitables en certa mesura per la falta de condicions per a superar la formulació del marxisme en el capitalisme concurrencial, en l'època de l'ascens del capitalisme, de la revolució burgesa i de la formació del proletariat com a classe *en si*) de les diverses formulacions del marxisme-leninisme i de la pràctica històrica que es varen fer en el Cicle d'Octubre amb la referència del bolxevisme per comprendre com ens varen portar a la derrota, i no reduir el balanç del Cicle d'Octubre a un catàleg d'errors com si es poguera separar la formulació de la ideologia del proletariat del desenvolupament històric de la lluita de classes. Com déiem més amunt, hem d'aplicar el materialisme històric als mateixos revolucionaris, en lloc de fer èmfasi en la seua gloriosa biografia o justificar cegament tot allò que varen dir i fer. Hem de fer un balanç integral del Cicle d'Octubre, és a dir, un balanç que integre tots els balanços anteriors (els balanços de Lenin, Stalin, Mao, etc.), un balanç de la revolució a la Xina –incloent-hi la revolució cultural en el socialisme– i un altre de l'Albània socialista que expliquen la nostra pròpia derrota, etc., que prenga en consideració les solucions i els plantejaments dels qui varen saber mantindre la perspectiva del comunisme, i que ens servisca per a comprendre el col·lapse de tot el moviment comunista internacional, incloent-hi el maoisme, que mentre que ha protagonitzat les úniques experiències revolucionàries després de la fi del Cicle d'Octubre, algunes d'estes ja s'han col·lapsat i han perdut l'horitzó del relleu (vegeu els casos del Nepal i del Perú, amb les seues complexitats respectives), atés que el maoisme compartix part de les premisses ideològiques que varen ser hegemòniques en el Cicle d'Octubre, les quals el varen portar a la derrota. Tinguem clar que el millor homenatge que podem fer als revolucionaris del Cicle d'Octubre és ser crítics amb la seua concreció del marxisme-leninisme tal com ho varen ser ells respecte a les formulacions concretes que ells varen rebre, per tal de tornar a iniciar la revolució proletària, esta vegada sobre una base superior. Hem de combatre, doncs, contra tota condemna de la crítica i l'autocrítica marxista-leninistes, ja que acceptar tals condemnes convertix el marxisme-leninisme en un dogma mort, i no en una guia viva per a la revolució proletària.

Un dels problemes que l'avantguarda ha de resoldre en el balanç del Cicle d'Octubre és el perquè de l'aconseguitment de l'hegemonia del revisionisme en el moviment comunista, tant als estats de dictadura del proletariat com en l'àmbit mundial, i de la restauració consegüent del capitalisme. Sobre l'experiència soviètica, celebrem que Juan Mesana García (RC) declare:

«Algunos análisis de organizaciones comunistas fijan el principio del fin de la URSS en los breves

gobiernos de Andropov y Chernenko, y, a la muerte de ambos, la subida al poder por un solo voto de Mijaíl Gorbachov. Analizan estos hechos como si la caída de la URSS fuera un producto de la mala suerte, como si de repente el 11 de Marzo de 1985 los traidores a la revolución hubieran llegado de golpe a la jefatura del partido, por un golpe de mala suerte, por la muerte prematura de sus dos antecesores.

Nosotros lo analizamos de forma dialéctica. La caída de la URSS y la derrota del socialismo no fue una cuestión acaecida de la noche a la mañana, ni siquiera de unos pocos años. Hay que retrotraerse al propio inicio de la revolución, a los errores que se cometieron desde un principio, y a la lucha de clases que se desarrolló dentro del propio Partido, que se agudizó tras la segunda guerra mundial y la muerte del camarada Stalin.» [8]

No obstant això, Mesana només destaca l'oposició (i la destrossa material consegüent) de capes de la burgesia que havien sigut suprimides en moments anteriors (la gran burgesia i els terratinents en el Comunisme de Guerra, i els *kulaks* en la lluita per la col·lectivització agrària) i l'efecte de factors externs secundaris (com la gran destrucció material de la Segona Guerra Mundial a l'URSS) com a determinants de la pujada al poder del revisionisme, la qual no aconseguiria fins al XX Congrés del PCUS: com a *motor* d'este procés en el marc de la burocratització del PCUS (com si la burocratització no fóra un símptoma d'un problema més profund). I sobre l'acceptació per la majoria del moviment comunista internacional d'este XX Congrés, es referix a la covardia dels seus dirigents, com si esta no responguera a una posició de classe reaccionària. En un altre article [9], Mesana ho analitza com un problema que inclús es podria haver evitat si l'anomenat «grup dels anti-Partit» no haguera comés errors tàctics, com si no hi haguera un problema més profund que no es podia solucionar a base de purgues –si bé és cert que estes eren necessàries–, les quals, de tota manera, s'havien continuat fent.

Cap d'estos articles assenyalen la qüestió cabdal del sorgiment i de l'ascens, sobre la continuació de la divisió social del treball, de la nova burgesia burocràtica en el si dels aparells del Partit i de l'Estat de dictadura del proletariat, en un procés que es va produir a tots els estats socialistes. [10] És esta la classe social que representava la camarilla de N. Khrushov, que va consolidar el seu poder per mitjà de maniobres militars. Des de Cèl·lula Roja, entenem que esta és la base material sobre la qual va sorgir i es va desenvolupar, en el socialisme, la línia revisionista a partir de les limitacions de la línia revolucionària i en lluita amb esta (i sobre la base material de la burgesia burocràtica) i per a explicar en darrera instància la restauració del capitalisme a l'URSS i a totes les experiències del socialisme, així com per a planificar les tasques necessàries per a combatre-la en el pròxim cicle revolucionari, i continuar revolucionaritzant la revolució per a extingir el dret burgès i la divisió social del treball, cap al comunisme, així que emplacem RC a ser crítica sobre esta qüestió, la qual no tractarem en este document. Per descomptat, això suposaria que RC hauria de ser crítica no sols amb la Revolució Cultural Proletària de la Xina, sinó també amb el PCUS en l'època de Stalin, ja que este mai va tindre en compte l'existència de la burgesia burocràtica, limitant-se a explicar les contradiccions en la societat a partir de la persistència d'idees velles, corresponents a bases materials ja extingides, perquè els grups socials antics estarien fent una resistència més viva. També cal tindre en compte que, a l'URSS i en totes les experiències del socialisme, hi romanien no sols la divisió social del treball i el dret burgès, sinó també una abundant petita burgesia rural, que a l'URSS es trobava en els *kolkhosos* (exemples d'apropiació privada col·lectiva) i, per tant, també la producció mercantil, si bé Stalin considerava que els camperols no eren una classe antagònica a la classe obrera soviètica, sinó una «classe amiga», posteriorment a la col·lectivització agrària. [11]

2. Assumim la tasca de reconstituir el Partit Comunista: la necessitat del pla polític

Com hem dit més amunt, l'etapa present de la lluita de classes –que es va iniciar en la fi del Cicle d'Octubre– es caracteritza, en primer lloc, perquè el proletariat no revoluciona la societat cap al comunisme a pesar de l'estat de maduració de la crisi general del capitalisme que és la seua fase imperialista, en la qual hi ha globalment les condicions històriques objectives necessàries per a la revolució proletària, però eixes condicions generen també la contratendència a la reestructuració del capital. La derrota del Cicle d'Octubre

demostra la robustesa i la capacitat de reestructuració i d'assimilació del capitalisme en la seua fase superior. Així doncs, la reestructuració actual és necessària per l'agudització de les contradiccions internes del sistema imperialista, però és possible gràcies a l'absència de moviment revolucionari. Com diem, en l'actualitat el moviment obrer espontani, que està dominat absolutament per la ideologia burgesa –ja que la ideologia proletària no hi té gens d'influència [12]– i no té la revolució com a *referent*, es manté desmobilitzat o genera lluites que mostren la seua escissió en dos ales en l'imperialisme: o protestes, atacs i revoltes allunyades de les il·lusions burgeses d'aconseguir *drets socials* mitjançant els mecanismes del capital (protagonitzades per les masses fondes i profundes del proletariat), o bé lluites de resistència (protagonitzades per l'aristocràcia obrera o la petita burgesia) que no intenten altra cosa que *millorar* parcialment la seua existència en l'imperialisme (contra els seus efectes, i no contra les causes). Per tant, en ambdós casos les seues lluites reproduïxen la seua condició de classe subalterna (de classe *en si*, econòmica, que no pot ser antagònica a la burgesia) en les relacions socials capitalistes, en lloc de subvertir-les, i les dites lluites sempre poden ser utilitzades per una o altra facció de la burgesia com a suport polític per a enfortir la seua posició en les contradiccions interburgeses, les quals són les principals actualment a l'Estat espanyol. En les lluites espontànies, el proletariat adquireix consciència de classe *en si*, la qual l'obliga a situar-se en el marc polític burgès, sense poder reconstituir-se com a classe revolucionària independent (antagònica a la burgesia), ja que no hi ha línia de continuïtat entre la consciència de classe *en si* i la consciència de classe revolucionària (la qual cosa és una lliçó que forma part de la síntesi de l'experiència històrica del Cicle d'Octubre); este fet determina que el proletariat no siga revolucionari en absència del Partit Comunista, atés que la seua obra d'autoemancipació no el mena a construir una nova societat de classes –que és a on han conduït fins ara cadascuna de les crisis generals de les societats de classes–, sinó a trencar amb la història anterior de les societats de classes, i extingir les classes socials per a crear una nova societat, així que la revolució proletària sols pot ser un **acte conscient** de la seua missió històrica per a poder vincular els seus mitjans de lluita en cada moment amb el seu fi. La victòria del comunisme, depén, doncs, de la lluita de classes en tota la seua complexitat, com a **totalitat social** d'actuació revolucionària, i el marxisme(-leninisme), com a ideologia independent, és, en definitiva, el mitjà que permet que el proletariat esdevinga independent políticament, la qual és tant la condició prèvia com la conseqüència de la seua reconstitució com a moviment revolucionari cap al comunisme. En canvi, la confiança en el desenvolupament econòmic espontani del sistema capitalista –la qual va ser hegemònica durant el primer cicle revolucionari– per a impulsar la lluita de classes, conduïx la classe obrera a l'assimilació per l'imperialisme.

A pesar que és el mateix proletariat revolucionari qui ha d'emancipar-se, ja hem dit que en el seu moviment espontani de resistència no pot adquirir consciència revolucionària. Correspon a la seua avantguarda la responsabilitat de realitzar les tasques que doten a si mateixa i a la resta del proletariat de consciència revolucionària, i només pot desenvolupar la ideologia comunista des de fora del moviment espontani de resistència. Tal com ens mostra l'experiència històrica en el capitalisme monopolista, la revolució proletària no arribarà en forma de regal diví per haver-nos limitat a acumular forces *de masses* pacientment. Este és el problema: no existix l'avantguarda marxista-leninista [13] (aspecte subjectiu) que posseïssa vincles amb les grans masses de la classe obrera [14] (aspecte objectiu), els quals li haurien de permetre de revolucionar les àmplies masses des de la consciència per elevar-les a la posició d'avantguarda revolucionària; dit d'altra manera, no existix el Partit Comunista a l'Estat espanyol. Com veiem, el factor subjectiu no està separat del factor objectiu, sinó que el primer transforma conscientment i planificadament (políticament) el segon per a transformar-se a si mateix i reconstituir així el subjecte revolucionari. Per tant, l'avantguarda marxista-leninista ha de construir els vincles ideològics amb les masses –mitjançant mediacions polítiques successives en què es concreta la **línia de masses**– per a construir sobre ells fermes vincles organitzatius, tenint en compte que «La estructura de cualquier organismo está determinada, de modo natural e inevitable, por el contenido de la actividad de dicho organismo.» [15]. No obstant això, la majoria del moviment comunista no aprehén la tesi leninista de «la consciència des de fora» (que és fonamental per a la reconstitució del subjecte revolucionari), i continua empantanat en la pretensió idealista, intel·lectualista, d'apegar l'avantguarda marxista-leninista amb les àmplies masses sense construir estos vincles, de conquerir les masses directament des de la ideologia sense cap mediació que cree les condicions polítiques que facen possible la revolucionarització de cada vegada més cercles de masses recolzant-se l'avantguarda marxista-leninista sobre els que ja han sigut revolucionats, que comence per superar, mitjançant la lluita de dos línies, la contradicció amb les masses que, per l'estat actual de desenvolupament de la ideologia marxista-leninista i de l'avantguarda que la porta, poden més fàcilment aprehendre la ideologia revolucionària en el moment

actual: l'anomenada *avantguarda teòrica*, que, per efecte de la divisió social del treball que hem de superar en el comunisme, té unes problemàtiques amb implicacions teòriques més profundes que l'*avantguarda pràctica*, la qual cosa no vol dir que l'*avantguarda teòrica* manque de pràctica o que calga conquerir-la sols amb la teoria, sinó que el seu aspecte principal en relació amb el pla polític de reconstitució és el teòric, mentre que l'aspecte pràctic és el principal en el contingut de l'*avantguarda pràctica* en relació amb el pla. Més avall exposarem la sèrie de contradiccions principals successives que l'avantguarda marxista-leninista ha de superar. La majoria dels *comunistes*, com diem, assumeixen sense crítica la posició materialista mecanicista que va dominar en el Cicle d'Octubre: creuen que l'afonament espontani del capitalisme és inevitable, així que la seua activitat pràctica consisteix en l'acumulació de forces *de masses* entorn del sindicalisme i altres lluites espontànies de resistència (sense distingir qualitats entre les masses) o a excitar *les masses* mitjançant el terrorisme individual, tot intentant que descarrilen de la via de reproducció de l'ordre social capitalista, cosa que no poden fer precisament perquè falta el Partit Comunista, el qual hem de reconstituir. És a dir, manquem de les condicions subjectives per a fer-ho possible; hem de reconstituir el Partit Comunista com a moviment revolucionari, com a subjecte col·lectiu revolucionari que revoluciona les lluites espontànies des de la consciència, transformant-les en lluita per la dictadura del proletariat cap al comunisme. El Partit Comunista, doncs, no aglutina mecànicament lluites espontànies de resistència en un «Front de Masses» dirigit per ell mateix amb la pretensió de coordinar-les o supeditar-les a la lluita pel socialisme, atés que la lluita de classes ha arribat a un alt grau de desenvolupament històric, amb la maduració del proletariat i la capacitat de l'imperialisme d'assimilar les lluites espontànies de resistència i, a més, la revolucionarització del contingut de les masses transforma també la seua forma d'organitzar-se: les grans masses, amb la mediació del Partit Comunista, s'organitzen en els òrgans de nou poder. El partit de nou tipus és l'instrument polític que requereix la nostra classe per a superar la contradicció entre eixes lluites i la ideologia marxista-leninista, i reconstituir així el moviment d'autoemancipació revolucionària del proletariat, que condueix a l'emancipació de tota la humanitat en el comunisme: a l'extingir les classes, supera també la contradicció social de gènere, l'opressió nacional, etc.

Tornem a la qüestió que ens ocupa. La tesi leninista de «la consciència des de fora» consisteix que, si bé l'avantguarda no pot perdre de vista el moviment espontani de resistència per a aprendre'n en el procés de desenvolupament de la ideologia comunista (la línia de masses va principalment de l'avantguarda a les masses, però al mateix temps de les masses a l'avantguarda), no respon a les necessitats immediates del moviment espontani de resistència, –que són les de les masses en tant que espontànies, preocupades per les seues pròpies condicions d'existència–, sinó a la síntesi de tota l'experiència històrica de la lluita de classes, en relació amb la negació de la negació de la ciència, de la filosofia, de la cultura i d'altres formes del saber històric universal –que són els que es relacionen amb els problemes nous que requereix el proletariat per a reconstituir-se com a subjecte revolucionari. En el segle XIX, en l'època del capitalisme pre-monopolista i de la formació del proletariat com a classe *en si*, va ser principalment un sector desclassat de la intel·lectualitat revolucionària d'origen socioeconòmic burgès o petit-burgès el que va fer eixa síntesi teòrica, però en l'estat actual de la lluita de classes ha de ser principalment un sector escindit de l'avantguarda del proletariat el qui iniciï la reconstitució del Partit Comunista des de fora del moviment espontani de resistència, començant amb la tasca principal de restituir la posició d'ideologia d'avantguarda per al marxisme-leninisme, la reconstitució de la ideologia proletària, la qual permet a l'avantguarda marxista-leninista d'avançar en la reconstitució política, i es correlaciona amb el pla d'educació de quadres comunistes en la lluita de dos línies, que dote a cadascun d'ells d'una concreció d'eixa cosmovisió totalitzadora i que, per tant, adquirisquen la perspectiva prou elevada per a no perdre mai l'orientació estratègica cap al fi de l'autoemancipació revolucionària del proletariat.

En connexió amb esta tasca de reconstitució ideològica (per a assegurar la vinculació de la tàctica en cada moment amb el fi del comunisme), cadascun dels diversos destacaments *d'avantguarda* ha de traçar un pla polític que ordene tot el procés de reconstitució del Partit Comunista de manera que l'acompliment de les tasques més senzilles, més al nostre abast, ens dote de la capacitat d'acomplir les tasques següents, més dificultoses; un pla d'acció política que siga coherent amb la síntesi teòrica que els va proporcionar el balanç del Cicle d'Octubre –el qual ha d'estar inclòs com a tasca ideològica en el pla polític en relació amb les tasques polítiques, a més de necessitar un pla per a l'educació dels quadres comunistes–, per revolucionar la contradicció amb cada conjunt de cercles de masses des de la consciència revolucionària mitjançant la línia de masses, el contingut de la qual varia en cada fase de la reconstitució. L'objectiu del pla per a la reconstitució és la superació successiva de les contradiccions que mitjancen entre l'avantguarda marxista-

leninista i les àmplies masses, les quals són el sistema de contradiccions a superar per a reconstituir el partit de nou tipus. La línia de masses planificada ha de vincular l'avantguarda marxista-leninista (com a aspecte principal) amb el conjunt de cercles de masses (definitos qualitativament pel nivell de desenvolupament de l'avantguarda marxista-leninista i pel grau de proximitat a la ideologia comunista en concretització creixent) que corresponga a cada fase del procés de reconstitució del Partit Comunista, amb tasques específiques per a cada fase que creen les condicions per a emprendre les tasques de les fases subsegüents, ja que les masses no es definixen mecànicament com una massa homogènia que funciona com a receptacle on l'avantguarda pot guardar la consciència per tal de dirigir-les. Les masses tenen diferents nivells qualitius en relació amb la seua proximitat al socialisme científic, així que l'avantguarda revolucionària ha de planificar la línia de masses de tal manera que esta prioritze un nivell qualitatiu específic en cada moment, depenent de l'estat de desenvolupament de la ideologia marxista-leninista i del seu moviment polític. Per tant, este pla d'acció política ha d'anticipar quines seran les contradiccions principals successives que haurem de superar, i planificar com a conseqüència una sèrie de fases de desenvolupament en la qual l'acompliment d'un conjunt de tasques en la pràctica social (per a superar la contradicció amb un conjunt de cercles de masses) ens dóna forces i impulsa una concretització del contingut ideològic suficient per a permetre'ns d'afrontar les tasques que conté la fase immediatament superior (per a superar la contradicció amb un conjunt de cercles de masses més llunyà que l'anterior respecte als principis del marxisme-leninisme), i així successivament, és a dir, «el propio educador necesita ser educado» [16]. Heus ací com el desenvolupament teòric no es pot separar del desenvolupament pràctic, com la teoria i la pràctica es transformen mútuament com dos aspectes d'un mateix procés, com no hem de plantejar tasques teòriques separades de les tasques pràctiques, sinó que totes les tasques lliguen la teoria i la pràctica, a part que l'aplicació del pla ens permet de contrastar amb la realitat la seua validesa, combatent tant el teoricisme com el practicisme. A més de la concretització creixent de la ideologia, la revolució de cada contradicció construeix vincles ideològics que permeten l'elevació d'eixe cercle de masses a la posició d'avantguarda marxista-leninista, així que la construcció d'un vincle organitzatiu sobre eixe vincle ideològic permet que el cercle de masses passe a formar part del subjecte que reconstituïx el partit de nou tipus. Amb este procés, avança la reconstitució ideològica del comunisme, que és la recuperació de l'hegemonia del marxisme-leninisme en el si de l'avantguarda.

La mateixa aplicació d'eixe pla d'acció política ens ha de permetre de delimitar ideològicament i políticament els camps de la revolució i de la contrarevolució, mitjançant la lluita de dos línies entorn del balanç del Cicle d'Octubre amb què es van transformant mútuament des de la ideologia els diversos destacaments d'avantguarda. L'avenç d'esta etapa és imprescindible per a anar distingint l'avantguarda marxista-leninista de les diverses fraccions d'*avantguarda teòrica* que no assumixen el marxisme-leninisme en la formulació que requerix l'etapa actual de la lluita de classes. A mesura que este procés de superació i delimitació estiga prou madur, els vincles ideològics que en resulten servixen com a base sobre la qual l'avantguarda marxista-leninista va establint vincles organitzatius entre si fins que assolisca la unitat ideològica i, com a conseqüència, la unitat organitzativa (exercint el centralisme democràtic) per a traçar un sol pla polític per a la reconstitució del Partit Comunista, i obtindre així la unitat d'acció entorn d'eixe pla, sense cessar mai en la lluita de dos línies com a motor del procés, que permet que la unitat no siga falsa. Si bé esta unitat encara no culmina la reconstitució del partit de nou tipus, es tracta d'un avenç indispensable en el camí cap a este fi, sempre que es faça seguint el procés que hem indicat, clarament diferenciat de la confluència voluntarista que propugnen els oportunistes de la «unitat comunista» (PTD, UP, PTE-ORT, CC-27S, MDT als «Països Catalans», etc.), amb la qual pretenen «reconstruir» o «reconstituir» el «Partit Comunista» com a organització de l'avantguarda externa a les masses. De fet, si bé el procés de construcció de vincles ideològics no està prou avançat i clarificat per a crear una sola organització en unitat d'acció entorn d'un sol pla, sí que està prou avançat per a «**levantar un referente de vanguardia marxista-leninista**, de la izquierda anti-revisionista del movimiento, que sea capaz de empezar a disputarle la hegemonía ideológica en el seno de la vanguardia al revisionismo» entorn dels elements de la línia política general que anem extraient del balanç del Cicle d'Octubre [17], tal com proposa el Moviment Anti-Imperialista (MAI), sempre que este es fonamente sobre la lluita de dos línies per tal que la unitat dialèctica entorn d'este referent no siga fictícia, sinó real, i servisca per a intensificar la lluita, dotant eixe referent, per exemple, d'un òrgan d'expressió que reflectisca clarament la lluita de dos línies que hi ha en el si de l'avantguarda marxista-leninista, de trobades conjuntes per a canalitzar la lluita de dos línies i d'una coordinació per a la defensa d'eixa línia política general.

3. Tracem el pla per a la reconstitució del Partit Comunista com a procés social objectiu conscient, planificat i concèntric

Per a superar les premisses ideològiques i la pràctica històrica del Cicle d'Octubre, és indispensable que fem el balanç de l'experiència ideològica i política d'este cycle revolucionari mitjançant la lluita de dos línies, tot extraient-ne les lliçons necessàries per a la línia tàctica de reconstitució del Partit Comunista. La lluita de dos línies en el moment actual no es basa a enarborar les tesis polítiques que els *clàssics* varen sostindre en la seua realitat concreta, a fi de desprestigiar i, en conseqüència, negar mecànicament els destacaments d'*avantguarda teòrica* que en l'actualitat romanen en formulacions concretes del marxisme-leninisme heretades del Cicle d'Octubre sense la pertinent crítica, per quedar davant de les masses com els comunistes realment dignes, com els seus defensors més conseqüents i pencaires, etc. No n'hi ha prou a negar-los: hem d'exercir la negació de la negació de les bases ideològiques en què es fonamenten tots estos destacaments d'*avantguarda teòrica*, amb el fi immediat de revolucionar els seus cercles des de la consciència per elevar-los a la posició de l'avantguarda marxista-leninista: esta *avantguarda teòrica* –que no és marxista-leninista amb predomini de l'aspecte revolucionari però es planteja problemes amb implicacions ideològiques profundes que atenyen la revolució proletària– esdevé l'objecte (les masses immediatament principals) sobre el qual el subjecte (l'avantguarda marxista-leninista) ha d'actuar per transformar-lo amb la perspectiva del comunisme, mitjançant la lluita de dos línies (amb les trobades per al debat, la propaganda [18] i, en menor mesura, l'agitació, com a instruments) i la construcció consegüent de vincles organitzatius sostinguts sobre vincles ideològics. Cal tindre en compte també que sempre que els marxista-leninistes elaborem una crítica, hem d'emetre-la en la forma adient en cada moment per tal que un determinat cercle d'avantguarda pugui assumir-la, i ens servisca així en la lluita de dos línies per a avançar cap a l'hegemonia del marxisme-leninisme amb predomini de l'aspecte revolucionari. Conquistant cada cercle d'*avantguarda teòrica*, l'avantguarda marxista-leninista adquireix la possibilitat de revolucionar altres cercles d'avantguarda que abans es trobaven fora del seu abast, atés que va integrant en la ideologia les aportacions interessants (per al balanç del Cicle d'Octubre i per al desenvolupament consegüent d'una línia política cada vegada més concreta, però coherent amb els principis del marxisme-leninisme) que extrau de la negació de la negació dels cercles de l'*avantguarda teòrica*: el subjecte es transforma a si mateix a mesura que revoluciona l'objecte, la qual cosa permet que el marxisme-leninisme recupere la posició d'avantguarda política concreta, la posició hegemònica, i que el revisionisme i els corrents de la ideologia burgesa (postmodernisme, etc.) queden relegats així a una posició secundària. Esta tasca, que s'inclou en la reconstitució del moviment comunista i es relaciona amb les altres tasques polítiques, és la que es coneix com a reconstitució ideològica del comunisme.

En esta primera fase, que és la fase present del període de reconstitució, hi ha també la contradicció entre l'avantguarda marxista-leninista i l'*avantguarda pràctica*, i la contradicció entre l'avantguarda marxista-leninista i les àmplies masses, però no és possible subjectivament revolucionar ara mateix estes contradiccions: sols serà possible quan hàgem conquistat l'hegemonia del marxisme-leninisme en prou cercles de l'*avantguarda teòrica* i desenvolupat una línia política concreta per a revolucionar la contradicció amb l'*avantguarda pràctica*, i sols quan hàgem conquistat l'hegemonia del marxisme-leninisme en l'*avantguarda pràctica* i desenvolupat el programa revolucionari (per a revolucionar la contradicció amb les grans masses). No obstant això, no podem ser esquematistes: també hi ha individus excepcionals que pertanyen a l'*avantguarda pràctica* i estan especialment predisposats a assumir el socialisme científic i que poden ser integrats en l'avantguarda marxista-leninista abans de desenvolupar una línia política concreta, tot mitjançant activitats formatives, la propaganda i l'agitació; la propaganda també servix per a difondre entre les àmplies masses alguns enfocaments coherents amb el marxisme-leninisme sense ànim de fer proselitisme, sinó d'anar *creant opinió pública*, de preparar les masses per a conquistar-les una vegada reconstituït el Partit Comunista. Participar regularment en espais on abunda l'*avantguarda pràctica* també ens permet de constatar quan hem concretat prou la línia política concreta per a poder començar a conquistar-ne cercles; així podem comprovar en la pràctica immediata la validesa del pla per a la reconstitució del partit de nou tipus i el seu desenvolupament, cosa que també podem fer observant que estem conquistant cercles d'*avantguarda teòrica*.

A partir de la negació de la negació de què hem parlat, i gràcies a l'elaboració consegüent d'una línia política en un procés que avança mitjançant la lluita de dos línies, entrarem en una nova fase (qualitativament superior) del període de reconstitució, la fase en la qual l'avantguarda marxista-leninista estarà en disposició de començar a revolucionar des de la consciència alguns cercles de l'*avantguarda pràctica* (més pròxims a la immediatesa de les àmplies masses que l'*avantguarda teòrica*, i aliens a les implicacions ideològiques del fet d'assumir la revolució proletària com a horitzó), gràcies a la concreció creixent de la seua línia política, si bé la contradicció principal seguirà sent amb l'*avantguarda teòrica*. A més, en esta fase l'avantguarda marxista-leninista haurà d'unificar-se en una sola organització a nivell estatal en els termes que ho hem exposat al final de l'epígraf 2. Només gràcies a la concreció creixent de la línia política en esta segona fase, mitjançant la lluita de dos línies, l'avantguarda marxista-leninista podrà entrar en una tercera i última fase en què la contradicció principal serà amb l'*avantguarda pràctica*, a la qual revolucionarà mitjançant una lluita política concreta que siga flexible però fermament coherent amb els principis del marxisme-leninisme, que li aporte la mediació de la pròpia experiència política de l'*avantguarda pràctica* per a poder revolucionar-la des de la consciència, amb una combinació de treball legal i il·legal que podria incloure tant la tàctica del boicot electoral com la participació circumstancial en les institucions de la burgesia a fi de desemmascarar-les de cara als sectors més endarrerits de l'avantguarda (cosa que no haurem pogut fer fins aleshores, per falta de la línia política concreta i de la quantitat suficient de moviment), tot sense perdre la perspectiva estratègica que li atorga la ideologia comunista en la planificació política, lluitant contra els tacticismes com l'electoralisme, el legalisme i el rebuig del treball legal. La conquesta de l'*avantguarda pràctica* inicia la culminació de la reconstitució del partit de nou tipus. I a mesura que obtinguem l'hegemonia del marxisme-leninisme en cercles d'*avantguarda pràctica* cada vegada més pròxims a les grans masses i, per consegüent, superem la contradicció entre *avantguarda teòrica* i *avantguarda pràctica* –que és reflex de la divisió social del treball en la societat burgesa– anirem desenvolupant un programa revolucionari que supere la contradicció entre la línia política concreta –que és, al seu torn, coherent amb els principis del marxisme-leninisme– i les reivindicacions i problemàtiques immediates de les àmplies masses, fent la negació de la negació d'estes últimes i finalitzant així la culminació de la reconstitució del partit proletari de nou tipus com a fusió dialèctica entre avantguarda revolucionària i masses o, dit d'altra manera, com a relació social objectiva que fusiona l'avantguarda marxista-leninista amb les masses –procés que es concreta com a sistema únic d'organitzacions amb distints nivells de consciència i tasques específiques, com un conjunt de cadenes unides per un extrem en un centre (la direcció marxista-leninista), mentre que en l'altre extrem es troben les masses amb menor nivell de consciència, de manera que les baules intermèdies tenen una gradació en el nivell de consciència, més alt com més pròxims estiguen al centre, cohesionant així este sistema sota una sola direcció per vincles polítics sostinguts sobre vincles ideològics que asseguruen l'exercici del centralisme democràtic, amb el contingut de l'elevació qualitativa de la consciència de les masses per l'avantguarda–, i fa realitat així la tesi marxista de l'autoemancipació revolucionària del proletariat. Una vegada culminada la reconstitució del Partit Comunista, mitjançant la propaganda i l'agitació del programa revolucionari, el Partit ha de començar a organitzar, mobilitzar i armar les àmplies masses (començant als barris més degradats de les zones urbanes als països imperialistes [19]) en els òrgans de nou poder revolucionari, constituir l'exèrcit de nou tipus com a extensió d'estos i iniciar així la guerra civil revolucionària. Estos òrgans de nou poder, creats i dirigits pel Partit Comunista, són l'instrument que permet que les grans masses exercisquen la praxi revolucionària, en la qual el programa revolucionari es confronta materialment amb l'ordre social capitalista, i així situa la revolució proletària com a *referent de masses* i, al mateix temps, adquirisquen consciència revolucionària mitjançant la seua experiència política directa en la contraposició del seu nou poder amb el vell poder burgès, enderrocant este segon fins a la presa del poder total, en marxa cap al comunisme. Esta mediació és imprescindible; la propaganda i l'agitació soles són clarament insuficients per a conquistar les masses per l'avantguarda mitjançant el Partit Comunista, tal com va assenyalar Lenin, per exemple, en *La malaltia infantil de l'«esquerranisme» en el comunisme* (1920). Per descomptat, les grans masses que exercixen el nou poder o li donen suport no sols procedixen de les masses fones i profundes del proletariat: les masses s'hi incorporen a mesura que la revolució proletària es desenvolupa (construcció concèntrica, com en el pla per a la reconstitució del Partit Comunista), i cada vegada més entre eixes masses es trobaran elements de la petita burgesia i de l'aristocràcia obrera que, comparant la dictadura del proletariat amb la dictadura de la burgesia, s'adheriran a la primera, com també hi haurà masses (de la petita burgesia, de l'aristocràcia obrera i de les masses fones i profundes del proletariat) que lluitaran en tot moment al servici de la burgesia (incloent-hi, per descomptat, els marxista-leninistes amb predomini revisionista), i que, per tant, hauran de

ser combatudes militarment pel moviment revolucionari. Per tant, la línia militar proletària contrasta tant amb els òrgans de «nou poder» sense armes (el Front Únic del Poble del PCOE) –que no exercixen poder perquè no poden imposar-lo sense armes– com de l'absència d'òrgans de nou poder en l'estratègia del PCE(r) –en la qual sols queden les insuficients agitació armada i propaganda armada.

En resum, hem d'imaginar l'etapa reconstitució del partit de nou tipus com tres conjunts de cercles concèntrics amb diferents radis i amb alguns salts qualitius entre ells, al centre dels quals se situa el nucli marxista-leninista que es va clarificant, reforçant i ampliant a mesura que és assumit per més i més cercles, i per a qui és més fàcil conquerir els cercles com menor siga la diferència entre el seu radi i el del nucli (que inclou els cercles ja conquerits), als quals fusiona en un cercle marxista-leninista amb un radi cada vegada major, és a dir, cada vegada més pròxim a cercles als quals anteriorment no havia pogut revolucionar, per tal de revolucionar-los. És així com l'acompliment de les primeres tasques del pla d'acció política crea les condicions per a accomplir les tasques subsegüents cap al nostre fi estratègic, això és, les tasques polítiques subsegüents s'acomplixen recolzant-se en les masses que es van conquistant des del primer moment. Un cercle no té per què presentar-se en la realitat com una organització delimitada, sinó que pot trobar-se escampat en més d'un destacament *d'avantguarda*, en diferents moviments de resistència o fora de qualsevol col·lectiu. Així doncs, no hem d'imaginar el procés com una recta ascendent en funció del temps, sinó com una espiral en què hi haurà molts retrocessos, contratemps i avanços bruscos –com tot procés que es desenvolupa en la realitat material o en el pensament– en el qual l'avantguarda marxista-leninista ha de conquerir conjunts de cercles qualitativament diferents i, per tant, ha de portar a terme línies tàctiques distintes per a revolucionar cada conjunt de cercles en cada moment, tenint en compte la qualitat de cada cercle en relació amb el nivell de concretització a què ha arribat la ideologia comunista, les forces amb què compta la dita avantguarda, les aliances transitòries que pot fer, etc.

4. Treball de masses comunista o culte a l'espontaneïtat

Per començar, llegim el manifest fundacional de RC València, en què demostra que es tracta d'un dels destacaments d'avantguarda més avançats d'eixa ciutat. Però, al mateix temps, en destaquem el fragment següent perquè mostra les seues limitacions:

«Aquest escenari es reflecteix perfectament al context de l'Estat espanyol, on proliferen grupuscles autodenominats “revolucionaris” que no suposen cap tipus d'amenaça per les estructures de poder de l'Estat burgès. Açò comporta que, fins i tot en plena agudització de la crisi de l'imperialisme, no hi haja hagut un moviment revolucionari organitzat capaç d'aprofitar condicions objectives que puguen ser susceptibles d'accelerar l'enderrocament del capitalisme. En resum, si bé es donen bastants condicions objectives per què esclate la revolució, manca la preparació de les condicions subjectives que les materialitzen. És per això que els revisionistes segueixen a les poltrones institucionals esperant l'arribada espontània d'una insurrecció que no mai arribarà per manca d'organització i de direcció.» [20]

Deixant de banda si són moltes o poques les condicions objectives (econòmiques, etc.) que es donen ara perquè «esclate la revolució» proletària, les quals són una constant en l'imperialisme –però sols si es comprén que, així i tot, la revolució proletària sols pot realitzar-se si el factor subjectiu transforma el factor objectiu per a reconstituir el Partit Comunista, cosa que sols pot fer en les condicions objectives històriques de l'imperialisme–, en este fragment crida l'atenció la crítica de l'insurreccionalisme que es troba en l'ideari revisionista, de la qual parlarem més avall, i l'apel·lació implícita a construir «un moviment revolucionari organitzat capaç d'aprofitar condicions objectives que puguen ser susceptibles d'accelerar l'enderrocament del capitalisme». En esta clàusula es troben les condicions subjectives que cal construir per tal que «esclate la revolució» (el «moviment revolucionari organitzat»); fins ací, queda tot clar, però també diu que este ha d'«aprofitar» eixes condicions objectives per a «accelerar l'enderrocament del capitalisme». Açò últim pot tindre dos significats: a) que una vegada iniciada la revolució proletària, el seu triomf seria més ràpid si s'iniciara en la conjuntura actual de crisi econòmica que en una època de bonança econòmica de l'imperialisme occidental com la de fa deu anys; o b) que la missió històrica dels comunistes és accelerar el procés **inevitable** d'enderrocament del capitalisme, el qual ocorreria igualment tard o d'hora si els comunistes no hi crearen conscientment les condicions subjectives, així que estos es limiten a conduir eixe procés per una dreuera menys dura –una idea en la qual va insistir reiteradament, per exemple, Stalin en *Breument sobre*

les discrepàncies en el Partit (1905). No discutirem sobre el cas *a*, però en el cas *b* es trobaria la creença, fonamentada en la base ideològica del materialisme vulgar, que la revolució proletària és inevitable. Si bé el manifest de RC València assevera en el mateix paràgraf que no es pot esperar que arribe espontàniament una insurrecció, perquè açò no ocorrerà mai, no parla del contingut de consciència que hauria de tindre el moviment revolucionari, que és la qüestió principal, sinó de l'estructura organitzativa del moviment, així que podria referir-se a l'espontaneïtat en oposició a l'organització i la disciplina, en lloc de l'espontaneïtat en oposició (oposició en relació dialèctica) a la consciència, així que obri la porta a la creença que el paper dels comunistes es pot limitar a *dirigir* i imbuir disciplina esperant el moment oportú per al *putsch*. Contrastem-ho, doncs, amb un article de Mesana (militant de RC a qui ja ens hem referit), que es troba publicat en *De Acero* (la revista teòrica de RC) i que s'expressa de manera clara sobre eixa qüestió:

«La clase obrera es la productora de la riqueza y sigue oprimida por la burguesía por tanto es históricamente inevitable que se emancipe y pase a dominar la superestructura de poder, por lo que sigue siendo la clase revolucionaria y transformadora.» [21]

Si bé és cert que el proletariat és «la clase revolucionaria y transformadora» en l'imperialisme des d'una perspectiva històrica global –això és, ens trobem en l'era de l'imperialisme i de la revolució proletària–, ni el proletariat ni cap altra classe s'articula políticament com a subjecte revolucionari en la present situació concreta, sinó que hem de crear eixe subjecte (reconstituir-lo), i a pesar que en l'imperialisme hi ha les condicions objectives necessàries per a la revolució proletària, no és «históricamente inevitable que se emancipe y pase a dominar la superestructura de poder», ja que és la lluita de classes (el motor de la història) la que determina que es produïska la crisi revolucionària, que la revolució proletària faça caure el capitalisme i que esta avance cap al comunisme. La lluita de classes té un aspecte objectiu, però també un aspecte subjectiu-pràctic, i este és precisament el que determina principalment la revolució proletària –transformant l'aspecte objectiu per a transformar-se a ell mateix i reconstituir així el moviment revolucionari–, que, com hem dit, sols pot ser un acte conscient, no espontani. Com també hem dit, la consciència revolucionària no naix del moviment obrer espontani sense la reconstitució de la relació social objectiva del partit de nou tipus, atés que l'obrer no està prenyat d'una consciència revolucionària immanent pel fet de ser obrer (fetitxisme de l'obrer). Si bé ens trobem en l'interregne entre dos cicles de la Revolució Proletària Mundial, és l'avantguarda qui ha de reconstituir conscientment el factor subjectiu que faça possible la revolució proletària per tal de superar el capitalisme. La predicció de Mesana de l'afonament espontani del capitalisme en el futur només tindria sentit si la consciència revolucionària fóra immanent a l'obrer i la lluita de classes i la revolució proletària foren simples derivacions mecàniques del desenvolupament espontani de les forces productives en contradicció amb les relacions socials de producció, per la qual cosa caldria adoptar les tesis materialistes vulgars de la Segona Internacional, les quals han sigut hegemòniques en el moviment comunista internacional durant tot el Cicle d'Octubre, perquè no sols el trotskisme i altres desviacions les varen assumir en la seua forma extrema i fins a les últimes conseqüències [22], sinó que ni tan sols el bolxevisme les va superar completament [23], així que no és estrany que es troben en la formulació del marxisme-leninisme que RC ha assumit com a ahistòricament «correcta». Si bé l'autoria de l'article és de Juan Mesana com a militant de RC, i no un document oficial d'eixa organització, com explicarem més endavant, este plantejament espontaneïsta és coherent i complementari amb la línia estratègica i tàctica que segueix RC –i, per descomptat, el desacord que puga mostrar un altre militant de RC amb Mesana és una manifestació de la lluita de dos línies, per més que hom vulga soterrar-la més o menys, en qualsevol col·lectiu marxista-leninista, ja que no es pot tractar de fraccions distintes, que estan prohibides en RC.

A pesar que Mesana reivindica formalment –en el titular i en l'últim paràgraf del text– la importància de la teoria revolucionària com a instrument per a la revolució proletària, tots els documents oficials de RC sobre el seu treball *de masses* exposen el seu tacticisme d'acumular forces *de masses* en sindicats i altres moviments espontanis de resistència, perquè això no és possible si els obrers que s'hi organitzen no tendixen espontàniament al socialisme, de manera que sols faria falta organitzar-los i dirigir-los tal com són; el problema pel qual l'avantguarda marxista-leninista no arribaria a l'*avantguarda pràctica* i a les àmplies masses seria quelcom tan simple com el desprestigi del marxisme-leninisme (sense preguntar-se si l'origen d'eixe problema podria trobar-se en l'esgotament de les bases ideològiques del Cicle d'Octubre, que la mateixa RC no qüestiona). Vegem, per exemple, el comunicat de RC pel Primer de Maig del 2013:

«Ante esta situación, la respuesta de los sindicatos del estado es la pasividad y la inoperancia. El tiempo ha demostrado sobradamente que CCOO y UGT trabajan al servicio del gobierno actuando de

apagafuegos, canalizando la energía revolucionaria de los y las trabajadoras en huelgas y luchas sectoriales y parciales que carecen de carácter combativo. Están avalados por un largo historial de defensa de las políticas e intereses capitalistas, recibiendo además una ingente cantidad de dinero del estado; no morderán la mano que les da de comer.

[...]

Desde Reconstrucción Comunista apostamos por la reconstrucción del sindicalismo, del sindicalismo de clase y combativo, alejado de subvenciones y control estatal, creemos en la lucha obrera, creemos y apostamos por otro modelo de sindicalismo, somos conscientes de que la lucha sindical es una lucha parcial, que solo sirve para acumular fuerzas y foguearnos en vistas a emprender la verdadera lucha, la lucha por la revolución socialista, que es la única que realmente garantizará los derechos de la clase obrera.» [24]

En la fase pre-monopolista del capitalismo (que és la seua fase ascensional, l'època de la revolució burgesa), el sindicalisme era el mitjà que necessitava el proletariat per a acumular forces quantitativament, i poder així formar-se com a classe en si en base a reivindicacions econòmiques que podia traduir en reivindicacions polítiques reformistes; este procés va ser un pas necessari per a madurar la lluita de classes, fins a poder constituir-se en eixa lluita com a classe revolucionària una vegada es cloguera l'era de la revolució burgesa, moment en què el sindicalisme mostraria la seua limitació política i es transformaria en el seu contrari, en un moviment reaccionari que a partir d'aleshores representa l'aristocràcia obrera. Per a iniciar una nova onada revolucionària, no hem de consolidar quantitativament el proletariat –per a la qual cosa ens servia el sindicalisme en la fase pre-monopolista del capitalisme–, sinó que hem de trascendir la seua condició de classe econòmica en el capitalisme.

Proseguint amb esta aproximació a la història del sindicalisme, en la reestructuració estatalitzadora de l'imperialisme posterior a la Segona Guerra Mundial, es va fer necessària la integració de l'aristocràcia obrera (la capa econòmicament privilegiada de la classe obrera) en la classe dominant i, per tant, en la gestió de la seua dictadura, com a suport objectiu del règim burgès en descomposició i en oposició contra el *camp socialista*, de tal manera que els alts dirigents dels grans sindicats s'han integrat en un sector de la burgesia monopolista –aliat objectiu ferm de l'aristocràcia obrera– que gestiona els seus propis interessos per a l'acumulació de capital com a estructures de l'Estat burgès (capital estatal, possessió d'accions en BBVA i en fons privats de pensions com Seguros Atlantis, negocis propis, etc.), així que CCOO i UGT (com les intersindicals autonòmiques, USO i altres sindicats corporatius) s'han desplaçat més i més cap al pacte directe amb el govern i amb la patronal. Esta és la raó per la qual el sindicalisme, emmarcat en la crisi de representativitat de totes les institucions de la burgesia, ja no representa les aspiracions de les masses del proletariat més pròximes materialment a l'aristocràcia obrera i de les masses de l'aristocràcia obrera en proletarització imminent (per efecte d'este desengany, entre altres, vegeu la irrupció del moviment espontani del 15-M, que es va vore obligat a tornar a l'estat de les coses contra el qual es va rebel·lar), en el moment de reestructuració *neoliberal* de l'imperialisme que s'està produint, la qual no està motivada per la necessitat de la burgesia de fer front a l'amenaça de la revolució –que després de la fi del Cicle d'Octubre no és un *referent de masses*, com ja hem dit–, sinó que l'imperialisme està tractant de resoldre les contradiccions en el si de les distintes fraccions de la burgesia (per exemple, entre les fraccions monopolistes que s'alien o no amb l'aristocràcia obrera). [25] Com a conseqüència d'això, els sindicats, els quals varen començar a presentar característiques reaccionàries tan bon punt es va iniciar l'època de l'imperialisme i de la revolució proletària (a causa de l'alt nivell de desenvolupament a què va arribar la lluita de classes), i a substituir la vinculació militant dels afiliats per una vinculació estrictament burocràtica, ja no són espais on es concentren cada vegada més les àmplies masses obreres, com ho eren el 1920 quan Lenin va escriure *La malaltia infantil de l'esquerranisme en el comunisme*. A més, les masses que s'afilien als sindicats tendixen a ser, cada vegada més, no les masses fondes i profundes del proletariat, sinó l'aristocràcia obrera i les capes més pròximes a esta. El sindicalisme de classe i combatiu que va germinar en el segle XIX no ressuscitarà, ja que s'ha transformat històricament en el seu contrari; els múltiples intents de restituir-lo (COS de l'Esquerra Independentista catalana, CO-Bas, CUO del PCPE [26], Coordinadora Sindical de Classe, CGT, SO, la vella CNT, etc.) no generen altra cosa que consciència de classe *en si* (reaccionària), i no poden créixer en altre sentit –en les relacions socials del capitalisme monopolista d'Estat– que el d'esdevindre algun dia cogestors de la dictadura de la burgesia. Les lluites per la pujada de preu de la força de treball es desarticulen tan ràpid com les altres fraccions de la burgesia cedixen a negociar i a fer concessions que deixen intacte el seu règim de dominació, la seua hegemonia. A part que el treball sindical dels comunistes per fer que un sindicat siga

més combatiu i fidel a les seues bases, i reforçar que seguisca lliure de subvencions i control estatal, com fan RC i el PCOE [27] sobre la Coordinadora Sindical de Classe, no pot servir per a tornar a un sindicalisme «de clase y combativo» com aquell del capitalisme concurrencial (pretensió tan reaccionària com voler tornar al marxisme primigeni), tampoc ens permet d'«acumular fuerzas» per a la revolució socialista –perquè el sindicalisme sols crea consciència de classe *en si* (reaccionària)–, ni tan sols per a «foguearnos» –atés que les tasques i l'orientació dels comunistes una vegada reconstituït el partit de nou tipus han de revolucionar el treball sindical, tal com ho hem explicat entorn del pla per a la reconstitució–, així que sols obstaculitza i desorienta l'avenç de la reconstitució del Partit Comunista: el sindicat no pot ser ja una *escuela de comunisme*. Com en la resta de les lluites espontànies, el sindicalisme no pot ser superat per a generar lluita revolucionària si les àmplies masses que aglutina no són dirigides pel Partit Comunista per a ser revolucionades des de la consciència que els introduïx des de fora l'avantguarda marxista-leninista com a tasca immediata, mitjançant l'experiència política que eixes masses viuen en els òrgans de nou poder. Mentre això no ocorre, el problema no és si la direcció del sindicat *s'adherix* formalment al sindicalisme, a l'anarquisme o al comunisme, ni tampoc el grau de combativitat, sinó la naturalesa política reaccionària del sindicalisme, com de tota lluita espontània de resistència en absència del Partit Comunista. Així mateix, per evitar que l'asseveració anterior es malentenga en un sentit maniqueu, remarquem que nosaltres no plantejarem que els comunistes hàgem d'abandonar els moviments espontanis *de masses* en la primera fase de la reconstitució, però no per organitzar sindicats «de classe i combatius» ni per ensenyar a les masses com fer la lluita sindical, sinó que com a tasca secundària hem de participar-hi per a fer propaganda i activitats formatives que difonguen els principis del marxisme-leninisme, com a mitjà per a la lluita de dos línies amb els cercles d'*avantguarda teòrica* que hi tenen presència i per a conquistar en el seu si els individus pertanyents a l'*avantguarda pràctica* que estiguen més predisposats a assumir els principis revolucionaris i la línia per a la reconstitució del Partit Comunista, però sobretot haurem de fer-ho en moviments més elevats (com el 15M, el moviment antifeixista, el moviment estudiantil, etc.) que el de la mera traducció de les reivindicacions econòmiques a reivindicacions polítiques reformistes (el sindicat, que reduïx el proletariat més clarament a la seua pura *materialitat econòmica*); en la segona fase haurem d'incrementar-hi la participació i les activitats a què hem fet referència –perquè l'avantguarda marxista-leninista haurà començat a concretitzar la línia política i haurà conquistat alguns referents intel·lectuals de l'*avantguarda pràctica*–, i en l'última fase del període de reconstitució del Partit Comunista, en què l'objectiu principal de la línia de masses esdevé l'*avantguarda pràctica* –perquè l'avantguarda marxista-leninista haurà concretitzat prou la línia política i haurà conquistat bastants referents intel·lectuals de l'*avantguarda pràctica*–, haurem de desenvolupar una lluita política que siga flexible però fermament coherent amb els principis del marxisme-leninisme, que defuja el tacticisme, a fi de revolucionar des de la consciència eixos cercles d'*avantguarda pràctica* que s'organitzen en els moviments espontanis de resistència, que de nou han de ser sobretot els més elevats. Una vegada reconstituït el Partit Comunista, però, cal no participar en els moviments espontanis *de masses*, sinó revolucionar-los mitjançant el Partit Comunista i els altres instruments de la revolució proletària, organitzant les grans masses en els òrgans per a l'exercici de la dictadura revolucionària del proletariat perquè adquirisquen consciència revolucionària, destruint violentament tot l'ordre social burgès (començant per l'enderrocament de l'Estat) per a construir el comunisme. En el marc d'este exercici del nou poder, el proletariat revolucionari reconstituït ha de realitzar lluita econòmica, però no sindicalista, sinó la nova lluita econòmica que servisca per a acomplir la seua missió històrica, la revolució proletària (amb la presa simultània de consciència revolucionària): la mobilització de les grans masses en la vaga armada per a paraitzar la producció i la distribució, com a mètode per a reforçar i estendre el nou poder revolucionari.

Sobre esta qüestió, el comunicat de RC pel Primer de Maig assevera que la verdadera lluita és la lluita pel socialisme, i no la lluita sindical, que és una lluita parcial. Però, si el sindicalisme és una lluita parcial, per què afirma també que este servix per a acumular forces? Creu RC que en el sindicalisme pot acumular forces per a la revolució socialista? Vegem si podem resoldre el dubte en altres documents oficials de RC que parlen del treball de masses que hem de fer els comunistes:

«Plataformas, comités y convocatorias en las que participamos o hemos participado:

[...]

-CSM: La Coordinadora Sindical de Madrid, sindicato que, con sus problemas, está intentando crear un sindicalismo de clase y combativo. **Sabemos perfectamente, no hace falta que estos dos señores nos den lecciones, que el sindicalismo no va a llevarnos a destruir el orden burgués. Pero hay que estar en todos los frentes de lucha, y tanto este, como HQPLP nos sirven para acumular fuerzas. Deberíais repasaros vosotros el significado de salto cuantitativo, acumulación de los mismos y salto cualitativo,**

tanto que nos decís a nosotros. Además de acumular fuerzas nos sirve para confrontar con los revisionistas y que no hegemonicen los frentes de lucha.

Sin una acumulación de fuerzas previas se cae en el aventurerismo de izquierdas, en vuestro caso ni siquiera, es izquierdismo a secas.

[...]

Movilizaciones por la sanidad y la educación pública: ¿De verdad vais a criticar que apostemos por defender la sanidad y la enseñanza públicas? ¿de verdad vais a ser tan izquierdistas? habrá que estar donde estén las masas para concienciarlas, para trabajar con ellas y ganarnos su respeto, para una vez conseguido intentar hegemonizar esos movimientos y poder movilizar a esas mismas masas en interés del proletariado y no a simples luchas parciales que no van a ningún sitio. ¿De verdad pensabais que no sabíamos lo que era una lucha parcial y que con eso no se avanza hacia el socialismo?

Nosotros no nos arrastramos a la zaga del movimiento espontaneo, luchamos por ponernos en frente del movimiento, por conseguir que los interés de la clase obrera sean los que predominen en la medida de nuestras posibilidades. Condenamos el culto a la espontaneidad, pero también el inmovilismo más típico de Bordiguistas que de otra cosa que ustedes llevan tan a gala.

Plataformas contra las guerras imperialistas: Siempre que se ha producido una invasión imperialista la hemos condenado y hemos participado en las plataformas unitarias que se han organizado contra ella con el fin de disputarle el espacio a los revisionistas, acumular fuerzas e intentar que no sea un movimiento espontaneo, sino algo organizado y duradero en el tiempo.» **[28]**

En primer lloc, remarquem que la sanitat i l'ensenyament estatals no són públics ni neutrals, sinó de l'Estat burgés, així que els comunistes hem d'oposar-nos a la privatització d'estos *servicis*, però no defendre la propietat estatal burgesa com a alternativa, sinó explicar la sanitat i l'ensenyament estatals en la seua multilateralitat en el si del règim burgés (com a resposta de la burgesia enfront de l'ascens del moviment obrer i la maduració política del proletariat i a la necessitat de produir obrers *qualificats*, com a resultat de l'explotació del proletariat del país imperialista i dels països colonials/semicoloniales, com a salari indirecte de l'aristocràcia obrera i d'amplis sectors del proletariat, com a adoctrinament en la ideologia burgesa i com a *ascensor social* restringit en el cas de l'educació i, al mateix temps, com a possibilitat, ni que siga cada vegada més restringida i limitada, d'accés al coneixement de la burgesia o a una mínima cobertura sanitària per al proletariat), així com el perquè de les privatitzacions i les retallades (en el marc de la reestructuració de l'imperialisme i de la lluita entre faccions de la classe dominant), i plantejar globalment la revolució comunista com a alternativa, tot tenint en compte que un dels objectius a destruir en les revoltes espontànies protagonitzades per les masses fondes i profundes del proletariat –qui són, per la seua posició material, les que poden exercir primer el nou poder proletari– solen ser precisament les escoles de l'Estat burgés (així com que les privades). **[29]**

En segon lloc, el caràcter de l'estructura organitzativa d'un moviment està determinat pel seu contingut ideològic, així que, si de veritat RC vol que els obrers s'organitzen més ordenadament i disciplinadament i que la seua mobilització dure en el temps, el que ha de fer és treballar per culminar la reconstitució del Partit Comunista per a poder revolucionar el contingut (la consciència) del moviment espontani per mitjà de l'experimentació en els òrgans de nou poder, transformant-se en moviment revolucionari cap al comunisme, la qual cosa és el verdader interès del proletariat com a classe revolucionària, ja que la desorganització i l'aspecte reaccionari no són característiques úniques del lumpemproletariat, sinó també de la resta de les masses fondes i profundes del proletariat. El proletariat necessita reconstituir-se com a partit de nou tipus per a poder autoemancipar-se; per a organitzar-se i lluitar pel seu interès immediat, per la seua supervivència en el si del capitalisme, en canvi, el moviment obrer espontani no necessita l'ajuda dels comunistes, i una bona mostra d'això són el 15-M i la PAH, o els fets de gener del 2014 al degradat barri de Gamonal (Burgos) i a Melilla.

En tercer lloc, veiem que RC també distingix en este document entre les lluites parcials com la sindical i la lluita per la revolució socialista. I per a aclarir la qüestió que vàrem deixar oberta en la reflexió sobre la cita anterior, deixa caure que l'acumulació de forces *de masses* en el sindicalisme i altres moviments espontanis de resistència és un procés de canvis quantitatius que s'acumulen fins a un salt qualitatiu, la qual és una concepció coherent amb la tàctica que RC va seguir en les mobilitzacions contra la reforma de l'ensenyament burgés a les Illes Balears, on en lloc de fer autocrítica com a avantguarda que no és capaç de revolucionar les masses que hi participaven, va bramar per l'augment de la combativitat d'un moviment protagonitzat per l'aristocràcia obrera –com si hi haguera una oposició absoluta entre les bases *aristobres* (bona part del professorat) d'eixe moviment i les cúpules dels sindicats majoritaris, que en realitat estan units

dialècticament, materialment–, tot mostrant-se segura que el moviment espontani aprendrà «dialècticament» a partir de les derrotes, i coronant-ho amb un últim paràgraf en què es referix breument a la revolució proletària com a objectiu, però entenent eixe objectiu com un horitzó llunyà que no es vincula amb els mitjans que fa servir en l'actualitat. [30] No és la primera vegada que RC es dedica a aconsellar el moviment espontani de resistència sobre com ha d'organitzar-se en lloc de fer autocrítica i extraure'n lliçons sobre les tasques actuals dels comunistes –mentre tractaria d'anar educant les masses en qüestions concretes al voltant de la revolució comunista–: sobre el 15-M, RC va exigir que a este moviment se li sumara «el movimiento obrero» per tal que ja no el controlara la petita burgesia [31], la qual cosa no podria tindre altre efecte que el reforçament de l'aristocràcia obrera en el 15-M, i no un avanç cap a la reconstitució del Partit Comunista. A partir d'això, podem concloure que, en efecte, RC sap que la lluita pel socialisme és qualitativament superior a la lluita sindicalista, i que té clar que una de les lleis de la dialèctica és la llei de la transformació de la quantitat en qualitat i viceversa, però observem que obvia l'experiència històrica de la lluita de classes, en què la suma quantitativa de lluites espontànies de resistència no es transforma en lluita pel socialisme, per més que intente *catalitzar-les* amb organització. Eixe salt qualitatiu no és real, sinó una quimera, una utopia revisionista que sols existix en la ment de la majoria dels comunistes actuals. No obstant això, RC pretén estar en els moviments espontanis de masses «para concienciarlas, para trabajar con ellas y ganarnos su respeto, para una vez conseguido intentar hegemonizar esos movimientos y poder movilizar a esas mismas masas en interés del proletariado y no a simples luchas parciales que no van a ningún sitio»... Per conscienciar-les de què?! Les àmplies masses no adquirixen consciència revolucionària en les seues lluites espontànies de resistència, sinó consciència de classe *en si*, de classe subalterna en les relacions de producció, ja que la consciència revolucionària no és innata a l'obrer, no es pot esperar que l'agudització de la crisi capitalista i l'augment de la repressió sobre les lluites espontànies de resistència «logren despertar las conciencias de las masas, favoreciendo el crecimiento de las organizaciones revolucionarias» [32]; perquè adquirisquen consciència revolucionària, és necessària la mediació de la seua pròpia experiència política en la confrontació entre el nou poder (la dictadura del proletariat) creat i dirigit pel Partit Comunista, i el vell poder (la dictadura de la burgesia). Quina utilitat tindria el Partit Comunista si RC ja fóra capaç de generar consciència revolucionària entre les àmplies masses, i així poder *hegemonitzar-les*? Per descomptat, RC assegura, com el PCPE i el PCOE, que no és espontaneista sinó que combat l'espontaneisme..., però el que importa no són les declaracions formals en si, sinó les declaracions en relació amb el contingut de la resta del discurs i amb l'acció política en la realitat concreta. De res servix declarar «Nosotros no nos arrastramos a la zaga del movimiento espontaneo» quan no sols es prosterna davant d'este, sinó que inclús actua en el seu si aspirant a esdevindre-hi la fracció més combativa, com en la seua tasca de «reconstrucción del sindicalismo, del sindicalismo de clase y combativo».

Així doncs, RC ha memoritzat la llei de la transformació de la quantitat en qualitat i l'ha *aplicada* al cas de la transformació de l'acumulació de forces *de masses* en moviment revolucionari, però és el nivell d'organització i la durada en el temps la característica principal que distingix qualitativament el moviment espontani del moviment revolucionari? Si no és així, i la diferència qualitativa principal es troba en el contingut, quin propòsit té RC quan intenta que el moviment espontani siga «algo organizado y duradero en el tiempo», quina vinculació té eixa tasca amb l'objectiu de reconstituir el Partit Comunista i fer la revolució proletària? No hi té cap vinculació real, tal com sabem gràcies a la síntesi de l'experiència de la lluita de classes en el Cicle d'Octubre. El problema que hi observem és que, encara que RC coneix formalment la llei de la transformació de la quantitat en qualitat, comet un error que es podria deure al dèficit dialèctic en el seu pensament: no arriba a comprendre amb profunditat suficient el naixement de lo nou a partir de la transformació de lo vell, la qual en el seu pensament sols afectaria superficialment lo vell, mantenint intacte el seu contingut, així que el *salt qualitatiu* entre la suma quantitativa mecànica de lluites parcials i la lluita pel socialisme es limitaria al fet que l'avantguarda marxista-leninista –sense la necessitat d'haver reconstituït el Partit Comunista–, després de *guanyar-hi el respecte de les masses* [33] mitjançant el treball amb elles, organitza les lluites parcials tal com són, coordinant-les en un sol front («luchamos por ponernos en frente del movimiento»); açò no és la transformació tant de l'avantguarda marxista-leninista com de les masses en la seua fusió dialèctica objectiva per a reconstituir el partit de nou tipus, sinó, en realitat, una suma quantitativa en què no es transforma la consciència de les masses, ni tampoc la consciència de l'avantguarda, que es manté externa a les masses (que, en absència d'ideologia proletària, es troben hegemonitzades per la ideologia burgesa i, per tant, són utilitzades per les fraccions burgeses en lluita), sense lligar-s'hi; només faria falta que l'avantguarda *revolucionària* adquirira l'hegemonia sobre les masses, que no seria altra cosa que el reconeixement per estes d'eixa avantguarda com la direcció més digna possible. La perspectiva de RC no és,

doncs, el materialisme dialèctic, sinó el materialisme vulgar amb el seu correlat idealista complementari. Heus ací la liquidació de la iniciativa conscient del proletariat revolucionari en la lluita de classes, amb la qual és buida de contingut la insistència en les condicions subjectives per a la revolució proletària, les quals concep com a separades mecànicament de les condicions objectives, en lloc de planificar conscientment la manera com les condicions subjectives transformen políticament les objectives per a crear-hi una nova relació social objectiva: per a reconstituir el moviment revolucionari sense esperar un esclat social espontani. Per tant, RC es limita a intentar *reconstruir* el Partit Comunista des de la participació en les lluites espontànies de resistència, treballant en tantes com puga (tàctica-procés), de tal manera que la seua tàctica no avança cap a la reconstitució del Partit Comunista, sinó que ho postposa indefinidament, en lloc de planificar el camí cap a eixe objectiu des de la ideologia marxista-leninista. Però les lluites de resistència no poden per si soles (reducció obrerista de la lluita de classes a la confrontació de classe econòmica contra classe econòmica) conduir l'antagonisme entre classes fins a les últimes conseqüències, fins a la revolució proletària; de nou, trobem que els qui ens acusen, als qui conceptualitzem la lluita de dos línies, de fomentar la convivència de classes, són els qui realment la promouen en la pràctica: en infravalorar el factor de la consciència, RC permet que siga la ideologia burgesa la que continue sent hegemònica en les masses; per a impedir que continue sent així, l'avantguarda marxista-leninista ha de conquerir l'avantguarda pràctica des de la consciència, cosa que requerix el desenvolupament de la línia política concreta –coherent amb els principis del marxisme-leninisme i amb l'anàlisi de concreta de la situació concreta de la lluita de classes–, tasca que no es pot resoldre organitzant un congrés o tancant-se a estudiar en una biblioteca, sinó que és inseparable de l'avenç del pla de reconstitució ideològica i política del comunisme que hem exposat en l'epígraf 3, i que és l'única garantia d'independència ideològica i política enfront de l'acceptació d'anàlisis concretes de la situació concreta que fan altres classes socials o capes socials antagoniques, com l'aristocràcia obrera. Ni tan sols els servix esta tàctica per a complir el seu objectiu tàctic de reconstruir el sindicalisme «de clase y combativo», com ja hem explicat més amunt.

Com que RC no comprén profundament el paper de la consciència per a la construcció del moviment revolucionari, a pesar de reconèixer que el Partit Comunista està absent a l'Estat espanyol, creu que pot disputar immediatament al revisionisme la conquesta de totes les masses (a fi d'elevant-les a la *lluita pel socialisme*, sense distincions qualitatives en el si de les masses) que participen en les lluites espontànies de resistència amb que complisca una sèrie de requisits formals (organitzatius, etc.), així que per a RC –així com per al PCPE i per al PCOE– manca de contingut real la qüestió del partit de nou tipus (els uns diuen que no són el Partit però ho seran, els altres simplement no aprofundixen en la qüestió), ni tampoc té sentit el pla per a la seua reconstitució, ja que reduïx el sistema de contradiccions a superar a una de sola, la falsa contradicció entre ella mateixa com a organització i l'*avantguarda pràctica*, de cara a la qual ha de recuperar el prestigi del comunisme (pretensió idealista si eludix la qüestió de quins instruments polítics ha d'utilitzar per a fer-ho) i convèncer-la de la conveniència de ser dirigida per RC. De nou, constatem que RC torna a les tesis de la Segona Internacional sobre el partit obrer (de vell tipus); no és casualitat que el cretí parlamentarista PCPE acumule forces de masses per a guanyar vots, mentre que eixa tàctica no servix per a revolucionar les masses successivament i planificada des de la consciència per a la qual cosa es requerix el pla polític per a la reconstitució del Partit Comunista. Per això, reduïx la teoria leninista del partit de nou tipus a «hace falta que el partido reagrupe sólo la vanguardia de la clase obrera» [34], sense comprendre el seu contingut, en el qual hem insistit en este document: la relació social objectiva entre avantguarda revolucionària i masses, la qual cosa no vol dir mesclar mecànicament l'avantguarda amb les masses, sinó connectar-les en la línia de masses per a actuar com una sola totalitat revolucionària. Després de fer les valoracions anteriors, dubtem què vol dir RC quan expressa en *Què és Reconstrucció Comunista*: «ja que a l'Estat no existeix el Partit Comunista, tan sols destacament escampats. La nostra missió és estrènyer relacions entre marxistes-leninistes i caminar cap a un procés d'unitat d'acció, lluita ideològica i reconstitució del Partit del Proletariat.». [35] En este altre document, RC assenyala la lluita ideològica com a condició del procés de reconstitució del Partit, però no es referix al motor del desenvolupament intern del Partit Comunista, ja que rebutja la concepció de lluita de dos línies. A més, el mateix procés d'«estrènyer relacions entre marxistes-leninistes» s'ha de fer com a producte de la lluita de dos línies guiada pel pla polític, entre altres coses perquè encara no està prou avançada la superació del revisionisme per la línia revolucionària; això, unit amb la falta d'una expressió que situe la unitat d'acció com a producte de la lluita ideològica (de dos línies), i no com a acte voluntarista. Per descomptat, açò també és cert en el cas de la reconstitució de la Internacional Comunista, que, al contrari dels suggeriments de Mesana en l'article ja citat «El imperialismo como última fase del capitalismo. Marxismo-Leninismo y Partido de Nuevo Tipo», sols es pot reconstituir

com a salt qualitatiu a partir de la reconstitució del Partit Comunista, tal com ens mostra l'experiència de la constitució de la Tercera Internacional a iniciativa del Partit Bolxevic (l'avantguarda del moviment comunista internacional, avalada pel seu exercici de la praxi revolucionària), sota la influència del qual amb la Revolució d'Octubre s'hi varen anar sumant les escissions esquerranes dels partits socialdemòcrates (les masses); la tasca immediata no és, doncs, la reconstitució de la Internacional Comunista, sinó la reconstitució del Partit Comunista, la qual és un requisit imprescindible per a la primera, ja que el contingut material del moviment comunista internacional és la Revolució Proletària Mundial, la qual hem de relançar a través de la reconstitució ideològica i política del comunisme.

Finalment, un comunista condescendent amb RC ens podria dir que la crítica que li fem és injusta, ja que eixa organització no oblida, almenys formalment, que el seu fi és la revolució socialista. En efecte, RC assegura que eixe és el seu fi estratègic, però hem constatat que, coherentment amb el seu treball de masses economicista, RC estableix idealment una cesura entre el procés d'«acumulació de forces» *prèvia* i la revolució socialista *posterior*, tal com ho evidencien el comunicat pel Primer de Maig del 2013 («la lucha sindical es una lucha parcial, que solo sirve para acumular fuerzas y foguearnos en vistas a emprender la verdadera lucha, la lucha por la revolución socialista»), el qual ja hem tractat anteriorment, i el comunicat de Jove Guàrdia (Bolxevic) sobre la vaga d'estudiants d'octubre del 2013 («la revolución no vendrá a partir de huelgas de este tipo, pero estas jornadas de lucha sirven para foguear a los comunistas y a su organización para prepararles para el combate decisivo, que no será por reformas, sino para derrocar el sistema capitalista conquistando el socialismo» [36]). El plantejament d'esta separació mecànica entre la conquesta de les masses per al combat i la realització de la revolució és l'esquema propi de l'insurreccionalisme, el qual és l'estratègia revolucionària de la burgesia en la seua època ascendent i, per tant, la que seguia necessàriament la classe obrera en l'època de la seua formació com a classe *en si* en aliança amb l'ala revolucionària de la burgesia, quan el proletariat encara no havia madurat com a classe revolucionària. Esta visió és adequada per a la revolució burgesa de vell tipus, però no per a la revolució proletària, ja que, com hem explicat més amunt, la revolució comunista es distingix de les anteriors perquè ha de ser un acte conscient, i no un acte espontani com la revolució burgesa, que es limita a construir una nova societat de classes, la societat de classes superior. La burgesia revolucionària pot simplement preparar-se per a estar en la millor posició possible quan sorgisca, independentment de la seua pràctica subjectiva, una crisi política del feudalisme. El proletariat, en canvi, ha de crear i dirigir conscientment la revolució comunista, així que el punt de partida és la seua iniciativa conscient (independent ideològicament i, per tant, independent políticament). El Partit Comunista pot utilitzar i, de fet, ha d'utilitzar l'espontaneïtat de les masses com a germen de la consciència en relació dialètica amb esta (cosa que sols és possible a gran escala mitjançant el Partit Comunista), però sempre sobre la premissa de la seua iniciativa conscient, guiant-se per l'anàlisi objectiva de la lluita de classes i no per l'estat d'ànim vacil·lant de les grans masses. Com que RC és insurreccionalista, però, no necessita per a res la iniciativa conscient del proletariat fins al dia que esclate espontàniament una crisi política propiciada per les crisis econòmiques cícliques dins de la crisi general que és l'imperialisme. El problema és que això podia passar en la decadència del feudalisme (amb tota la seua complexitat), però no en la decadència del capitalisme, atés que, tal com també hem exposat, l'imperialisme genera al mateix temps la tendència objectiva al socialisme i la contratendència a la seua reestructuració reaccionària, la qual cosa és una de les característiques que el distingixen de la crisi general del feudalisme, l'intent de reestructuració del qual no podia impedir l'inevitable desenvolupament del capitalisme ascendent, que es va consolidar quan la burgesia va pujar al poder en major o menor fusió amb els vells grups socials dirigents. El Partit Comunista no es pot reduir a ser una organització de l'avantguarda que s'adreça disciplinadament i externament al «revolucionarisme» de les àmplies masses, destinat a conduir-les cap a la insurrecció –sinó que ha de ser el subjecte revolucionari que integra l'avantguarda en fusió amb les masses–, idea que es troba clarament en la ponència que RC va presentar en la I Trobada comunista contra el revisionisme (2013), i que suposa deixar sense contingut el partit de nou tipus, reduint-lo, com hem vist, a l'aspecte organitzatiu, sense referir-se en cap moment a la relació social que conté i que ha de vincular-se amb la forma com esta s'organitza. De nou, ensopeguem amb la creença en la inevitabilitat de l'ensulsiada del capitalisme, com a producte del desenvolupament de les forces productives en contradicció amb les relacions socials de producció, que és la base ideològica de la Segona Internacional, la qual és coherent amb l'insurreccionalisme. Cal dir que l'insurreccionalisme, així com la teoria de les forces productives, va ser reformulat per la Internacional Comunista, que no va aconseguir extraure les ensenyances principals de la revolució bolxevic, i varen ser acceptades per la majoria del moviment comunista internacional durant tot el Cicle d'Octubre, però això no excusa les organitzacions comunistes que, després de la fi del primer cicle revolucionari, amb tota

l'experiència a sintetitzar que este ens ha llegat, no compreguen que l'estratègia revolucionària del proletariat consistix en una línia militar en la qual l'organització i l'armament de les àmplies masses en òrgans de nou poder és tant el mitjà per a la conquesta d'eixes masses (allò que RC intenta fer en l'«acumulació de forces») com el mitjà per a la realització de la revolució socialista: es tracta d'un mateix procés planificat, en el qual la negació de la negació de l'insurreccionalisme aporta la insurrecció com una tàctica més entre moltes altres de la línia militar proletària. Paral·lelament a Rússia entre la primera i la segona revolució, on no es tractava simplement de pronosticar cap a on aniria el desenvolupament de la lluita de classes revolucionària en darrera instància (cap a la revolució socialista, cosa que Trotski pensava que tenia molt de mèrit haver predit), sinó de comprendre la situació concreta en què ens trobem i planificar la línia tàctica del proletariat revolucionari per a arribar a eixe objectiu (com feia Lenin amb la seua gran contribució a la línia política del proletariat, especialment amb la tesi de la dictadura democràtica revolucionària del proletariat i els camperols), ací no es tracta de predir que el proletariat revolucionari culminarà la conquesta del poder total amb una última insurrecció, sinó de traçar i aplicar el pla per a la reconstitució del Partit Comunista com a primera etapa de la revolució proletària cap al comunisme. [37]

En conclusió, RC és una més de les organitzacions comunistes que, a l'Estat espanyol, comprenen que no existix el Partit Comunista, així que es proposen crear-lo. No obstant això, la línia tàctica que segueix RC no es vincula amb este objectiu. Com a conseqüència, sabent de l'existència de lluita de dos línies en RC, encoratgem els seus militants a ser crítics amb la tàctica-procés i amb la teoria de les forces productives fins a superar-les, a deixar d'emascarar el revisionisme per a combatre'l amb profunditat, realment, en lloc de ser crítics només amb algunes de les desviacions a què dóna lloc el revisionisme amb l'hegemonia en el moviment comunista, com ara el cretinisme parlamentari.

Cèl·lula Roja
Febrer del 2014

Notes i referències:

[1] Per al concepte de reconstitució del Partit Comunista, prenem com a referència les importants aportacions del Partit Comunista Revolucionari de l'Estat espanyol, amb les quals va iniciar la línia per a la reconstitució del Partit Comunista:

- *Tesi de Reconstitució del Partit Comunista* (1996). Publicada en la web del MAI.

- *La nova orientació en el camí de la reconstitució del Partit Comunista* (2004). Publicada en la web del MAI. La segona i última part («Conciència y revolución») no es troba en català.

[2] LENIN, V. I.: *Obras Escogidas*. Editorial Progreso, Moscou, 1976. Tom V, *Carlos Marx*, pàg. 179.

[3] Quan parlem del moviment comunista (internacional), ens referim al moviment heterogeni que prenem com a referència la Revolució d'Octubre, ja hi domine l'aspecte revolucionari o el reaccionari.

[4] LENIN, V. I.: *Obras Escogidas*. Editorial Progreso, Moscou, 1975. Tom II, *¿Qué hacer?*, pàg. 22.

[5] Volem dir que en una societat de classes, la lluita de dos línies és inevitable, una llei objectiva, si bé les seues manifestacions poden ser més evidents o estar més amagades depenent del nivell de consciència i de la necessitat del subjecte de potenciar-les.

[6] LENIN, V. I.: *Obras Escogidas*. Editorial Progreso, Moscou, 1976. Tom III, *Marxismo y revisionismo*, pàg. 305.

[7] Per una aproximació a la manera com es va desenvolupar la lluita de dos línies en el Partit Comunista de la Xina, que és qui va començar a conceptualitzar-la, cfr. la sèrie d'articles *Sobre la lucha de dos líneas*, de l'autoria del blog endefensademaio.tumblr.com. També hi ha una resposta de RC que condemna l'intent d'emmarcar els textos de Mao i de Stalin en la situació sociohistòrica concreta, i que mostra que la condemna de tota crítica a la formulació del marxisme-leninisme en el Cicle d'Octubre és un obstacle per a la clarificació ideològica, més encara quan, com en este cas, va acompanyada d'una retafila de desqualificacions tòpiques.

[8] MESANA GARCÍA, Juan - RC: «Apuntes sobre la caída de la URSS y la destrucción del Movimiento Comunista Internacional», article publicat entre les pàgines 10 i 14 de la revista *De Acero* - núm. 2, novembre del 2013.

[9] MESANA GARCÍA, Juan: «Aspectos sobre el grupo antipartido», article publicat entre les pàgines 20 i 22 de la revista *De Acero* - núm. 2, novembre del 2013.

[10] Sobre la divisió social del treball com a base de l'existència de classes socials, cfr. MARX, K.; ENGELS, F. (1845): *La ideologia alemanya*, capítol primer, que es titula «Feuerbach. Oposició entre les concepcions materialista i idealista».

[11] Per a aprofundir sobre esta qüestió, cfr. *Revolución o Barbarie* (gener del 2014): «Stalin, clases sociales y restauración del capitalismo». Publicat en el blog de *Revolución o Barbarie*.

[12] Per a comprendre açò amb totes les seues conseqüències, llegim atentament Lenin: «Puesto que ni hablar se puede de una ideología independiente, elaborada por las propias masas obreras en el curso mismo de su movimiento, el problema se plantea *solamente así*: ideología burguesa o ideología socialista. No hay término medio (pues la humanidad no ha elaborado ninguna "tercera" ideología; además, en general, en la sociedad desgarrada por las contradicciones de clase nunca puede existir una ideología al margen de las clases ni por encima de las clases). Por eso, *todo lo que sea* rebajar la ideología socialista, *todo lo que sea separarse* de ella significa fortalecer la ideología burguesa. Se habla de espontaneidad. Pero el desarrollo *espontáneo* del movimiento obrero marcha precisamente hacia la subordinación suya a la ideología burguesa» (LENIN, V. I.: *Obras Escogidas*. Editorial Progreso, Moscou, 1975. Tom II, ¿Qué hacer?, pàg. 36 i 37.).

[13] Sempre que fem referència a l'«avantguarda marxista-leninista», serà en la mesura que l'aspecte revolucionari domine sobre l'aspecte reaccionari en el seu si. També ens referirem a l'«avantguarda revolucionària» com a sinònim de l'«avantguarda marxista-leninista».

[14] Per descomptat, entre l'avantguarda i les masses no hi ha una oposició absoluta, sinó una oposició dialèctica en unitat de contraris. Com que els economicistes, com a representants polítics de l'aristocràcia obrera, són empiristes, no reconeixen cap altra pràctica social que la que fan *les masses* de la classe en la *pura materialitat* econòmica (la que es coneix estrictament per l'experiència, sense fer abstracció en el procés del coneixement per a saber si existix més enllà d'esta experiència), en la lluita de resistència per millorar la seua posició econòmica en el si del sistema capitalista, ja que està interessada a reduir la contradicció entre capital i treball a la seua manifestació econòmica *pura* per imprimir-li un caràcter polític. En este text, el terme «masses» no sempre fa referència a este concepte empirista majoritari en el moviment comunista espanyol. Quan es referix al concepte propi de l'empirisme està assenyalat com a àmplies masses, grans masses o altres formes, per a identificar qualitativament este sector de les masses que fins i tot els empiristes serien capaços de trobar, ja que s'entén que el proletariat també es troba en la seua forma conscient, mentre que les masses són un dels dos aspectes del mateix procés social que l'avantguarda revolucionària (procés social en el qual cal ressaltar l'aspecte polític); les masses són l'objecte sobre el qual ha de treballar l'avantguarda revolucionària per a superar la contradicció entre masses i avantguarda, i és per això que, per a acomplir cadascuna de les tasques necessàries de la revolució proletària, hi ha una línia de masses que exercix l'avantguarda revolucionària –com a subjecte– ha d'exercir la línia de masses sobre un altre sector de la classe –com a objecte–; este objecte del treball de masses pot pertànyer a sectors que els empiristes no reconeixien com a *masses*, ja que el fi del treball de masses és revolucionar el sector de la classe a qui es dirigix, per elevar-lo a la posició de l'avantguarda marxista-leninista, per tal que també esdevinguen integrants del subjecte revolucionari que aplica la línia de masses sobre altres sectors del proletariat d'acord amb un pla polític. En això consistix el desenvolupament (creació, salts qualitius i creixement quantitatiu) de la reconstitució del moviment revolucionari.

[15] LENIN, V. I.: *op. cit.*, pàg. 95.

[16] MARX, K.; ENGELS, F.: *Tesis sobre Feuerbach y otros escritos filosóficos*. Editorial Grijalbo, Mèxic, DF, 1970. Tesis III, pàg. 10.

- [17] MAI (abril del 2013): «Debate con la Unión de Comunistas para la Construcción del Partido. Alrededor de la ciencia y la praxis revolucionaria». Publicat en *El Martinete* – núm. 26.
- [18] Com a exemple il·lustratiu de com la propaganda pot servir per a la lluita de dos línies, vegeu la polèmica que es va generar pel repartiment en la festa del PCE-IU del 2013 del fullet del FRML (setembre del 2013): *La dictadura del proletariado y el PCE*. (Publicat en la web del FRML.) Este text va rebre una resposta pel dirigent del PCE-IU al País Valencià i director de *La República*, Javier Parra (setembre del 2013): «Los "guardianes de la pureza" contra el PCE». (Publicat en *La República*.) Este article va ser contestat al seu torn pel FRML (setembre del 2013): *El arma de la crítica*. La polèmica va tindre repercussió en les xarxes socials i se'n varen fer ressò altres mitjans digitals, com *Diario Octubre*. L'avantguarda va haver, doncs, de posicionar-se i dividir-se en dos camps enfrontats.
- [19] Cfr. MAI (setembre del 2011): «Consideraciones sobre el agosto inglés». Article publicat en *El Martinete* - núm. 25.
- [20] RC València (maig del 2013): *Qui som*. Publicat en el blog de RC València.
- [21] MESANA GARCÍA, JUAN - RC: «El imperialismo como última fase del capitalismo. Marxismo-Leninismo y Partido de Nuevo Tipo», article publicat entre les pàgines 4 i 9 de la revista *De Acero* - núm. 2, novembre del 2013.
- [22] Cfr. COLECTIVO FÉNIX: *Trotsky y el leninismo*. Publicat en la web del MAI.
- [23] Abans de fer escarafalls, cfr. COLECTIVO FÉNIX: *Stalin. Del marxismo al revisionismo*. Especialment l'epígraf 4, «Los límites del Bolchevismo». Publicat en la web del MAI.
- [24] RC (2013): *Ante otro 1º de Mayo*. Publicat en el blog estatal de RC. Esta mateixa idea es troba en la crònica de la xarrada pel primer aniversari de RC Mallorca (maig del 2013, publicat en el blog de RC Mallorca).
- [25] Per a aprofundir sobre esta qüestió, cfr. Tamer Sarkis Fernández (novembre del 2012): *Irrealidad e irracionalidad del laborismo*. Publicat en la web del MAI.
- [26] Sobre els CUO en la tàctica del PCPE, cfr. MAI (maig del 2013): «Apuntes sobre los "CUO" y el "Frente obrero y popular". La sempiterna vuelta sobre sí del revisionismo». Publicat en *El Martinete* – núm. 26.)
- [27] PCOE (novembre del 2013): *Con el sindicalismo de clase, con la Coordinadora Sindical de Clase*. En este manifest, entre cites de Lenin i en sintonia amb RC, el PCOE assevera que la «reconstrucción del sindicalismo» és una de les tasques dels comunistes, a pesar que en temps de Lenin els sindicats tendien a tindre cada vegada més afiliats, cosa que el PCOE reconeix que ja no ocorre. El PCOE hauria d'aprofundir sobre el perquè d'este fenomen, en lloc de voler tornar al passat, tal com intentem fer en este document, així com el PCPE hauria de preguntar-se sobre el perquè del fracàs del seu parlamentarisme a pesar de les cites descontextualitzades que fa d'algunes de les asseveracions de Lenin en certs epígrafs de *La malaltia infantil de l'«esquerranisme» en el comunisme*.
- [28] RC (febrer del 2013): *Respuesta a los revisionistas de OCBR-Ediciones Bandera Roja de Castilla. Desmontar y destruir la línea revisionista*. Publicat en el blog estatal de RC. Les remarques textuais són de RC. Nosaltres no valorem la dissolta OCBR, ja que manquem d'informació suficient. Aclarim que la Coordinadora Sindical de Madrid és una secció local de la Coordinadora Sindical de Classe.
- [29] Per una aproximació a la posició que hem de tindre els comunistes respecte a la privatització de l'*Estat del benestar* burgés, cfr. «Estado burgués, lucha contra privatizaciones y Revolución proletaria» (*Revolución o Barbarie*, publicat en dos parts entre desembre del 2012 i gener del 2013) i «Educación y lucha de clases» (*Espacio Rojo* - núm. 23, gener del 2013, Juventud Comunista de Zamora).
- [30] RC Mallorca (setembre del 2013): *Comunicat i campanya en suport a la vaga indefinida de docents*. RC Mallorca (octubre del 2013): *Crònica de la manifestació del 29S*. RC Mallorca (gener del 2014): *Crònica 7G*

–*vaga docents*. Documents publicats en el blog de RC Mallorca. És una bona mostra de l'estat de degeneració del moviment comunista; crida l'atenció que, a part de la desviació sindicalista que hi mostra, RC Mallorca insinua que els consells escolars eren, a l'Estat espanyol abans de l'aplicació de la LOMQE, òrgans per a defensar els interessos dels estudiants, en lloc d'òrgans per a la gestió de la dictadura de la burgesia a nivell de centre docent: «els estudiants no tindran dret a decidir sobre la seva educació dins del centre, ja que la figura del Consell Escolar es transforma en un òrgan purament consultiu». I sobre el director, diu «converteix la figura del director en un petit dictador col·locat a dit per l'administració pública, per a fer vetllar els seus interessos i els de la seva classe», com si el director no haguera sigut fins ara un gestor de la dictadura de la burgesia. Valorem amb preocupació estes afirmacions: en reduir la dictadura de la burgesia a la importància relativa que tenen uns o altres mecanismes de gestió del règim polític burgès, el plantejament de RC es mostra coherent i complementari amb el cretinisme parlamentari.

[31] RC (maig del 2011): *Sobre el movimiento 15-M*. Publicat en el blog estatal de RC.

[32] RC (març del 2012): *Para nuestros camaradas del MLKP*. Publicat en el blog estatal de RC.

[33] Així i tot, no podem obviar que podem establir lligams *emocionals* de camaraderia amb les masses (*mesurant les paraules* en el discurs, *deixant-se vore*, demostrant que s'és conseqüent amb el que es diu i es proposa, combatent contra la rumorologia, participant en les activitats, fent pintades signades, etc.) –allò que RC anomena «ganarnos su respeto»– per a poder revolucionar-les des de la consciència amb més facilitat; eixos lligams *emocionals*, utilitzats correctament, poden ser un **mitjà secundari** per a facilitar que eixes masses siguin més influenciables per l'avantguarda, per tal que la tasca de revolucionar-les siga més ràpida, sobretot en casos com el de la conquesta, en la primera fase de la reconstitució del Partit Comunista, d'individus de l'*avantguarda pràctica* especialment predisposats a assumir el marxisme-leninisme. De fet, els vincles sols poden ser fermes si se sostenen sobre vincles ideològics. Ara bé, estos lligams *emocionals* són, hi insistim, un mitjà secundari en la línia de masses per a facilitar circumstancialment la verdadera tasca, que és la de revolucionar les masses des de la consciència, des de la consciència revolucionària, i per eixe motiu no hem d'obviar-los, però menys encara sobrevalorar-los o inclús elevar-los a la categoria de fi immediat, que és el que fa RC quan (com sempre, obviant tota distinció qualitativa en el si de les masses) declara que el seu objectiu és que les masses adquirisquen consciència (de classe *en si*, tal com hem aclarit) i guanyar-se «su respeto» treballant amb elles, tasques amb l'acompliment de les quals pretén crear moviment revolucionari, la qual cosa ja hem explicat per què no és possible (amb «su respeto» o no); més avant tractarem les implicacions d'esta separació entre *guanyar-se les masses* i mobilitzar-les. A més, voler guanyar-se «su respeto» mitjançant el treball diari amb elles, sense establir clarament cap vinculació entre eixe objectiu i el de la conscienciació revolucionària, és la tàctica del cretinisme parlamentari, que no necessita revolucionar les masses des de la consciència per a intentar guanyar vots; es pot limitar a treballar amb elles diàriament i pacient, i contar-los allò que ja saben, donar-los la raó. Açò conduïx, com diem, a elevar la creació d'eixos vincles *emocionals* a la categoria de fi immediat (i que no se'ns diga que RC mentrestant també vol conscienciar les àmplies masses, perquè ja hem mostrat que no pretén crear consciència revolucionària, sinó consciència de classe *en si*), i és coherent amb l'ideal burgès que l'èxit s'aconsegueix pensant més que els altres per a ser més competitiu.

[34] RC: «Extractos del libro *Desmontando a Mao, cuestiones sobre un revisionista*. La lucha de dos líneas, apuesta antimarxista». Publicat en *De Acero* – núm. 2, novembre del 2013.

[35] RC (juny del 2013): *Què és Reconstrucció Comunista*. Publicat en el blog de RC València.

[36] Jove Guàrdia (Bolxevic) (octubre del 2013): *Comunicado en apoyo a la huelga estudiantil*. Publicat en el blog estatal de RC.

[37] Per a aprofundir sobre esta qüestió, cfr. MAI (setembre del 2007): «Octubre: lo viejo y lo nuevo». Publicat en *El Martinete* - núm. 20.